

Svědectví pravého svědka

¹ Děkuji ti, bratře Neville, ať ti Pán požehná. Dobré ráno, přátelé. Pokládám to za výsadu, že jsem dnes ráno znovu v domě Páně, a mohu mluvit o té staré zvěsti, o níž jsem hovořil po celá dlouhá léta mnoha lidem, o tom, jak se nám projevila milost Boží v Ježíši Kristu.

² A tak jsem dnes velice šťastný, když si uvědomuji, že máme díky této milosti společenství s lidmi všude na celém světě, protože víme, že Bůh má své děti všude. Možná, že někdy to tak úplně nevidíme, jak bychom to vidět měli, totiž vzájemně mezi sebou, jak bychom to vidět měli. Ale obyčejně, když prožíváme nějaké zkoušky a problémy, tehdy ukážeme svoji pravou tvář.

³ A to je také dnes dopoledne jedna z mých myšlenek, že sám nevím, jak mám vyjádřit své díky a vděčnost, vám lidem, za to, co jste pro nás udělali, pro naši rodinu v době naší nesnáze a potřeby. Jenom věčnost zjeví — bude vám moci ukázat, čím bylo pro nás vaše opravdové přátelství v této době našich potíží, kdy naše matka umírala a odešla domů. Nikdy jsem si to neuvědomoval, tak silně jako teď, co to znamená, když někdo přijde navštívit člověka, který je nemocný.

⁴ Častokrát jsem se setkával se stejnými problémy, měl jsem tolik telefonických hovorů, že jsem je všechny nemohl vyřídit, a tak jsem je postoupil jiným kazatelům, a to mi pomohlo dostat se z této těžké situace. Ale potom jsem si uvědomil, že to působí malé zklamání, pravděpodobně už volali k tomu jinému kazateli, ale chtěli, abych přišel já. A to prostě způsobuje, že pocituji, abych měl nějakou nadpřirozenou sílu, aby zařídil každou z těchto proseb.

⁵ Jelikož sám vím, když posílám jiné, aby tam přišli, že každý přijde přesně na čas; no, a co to pro znamená mne, když vidím, jak přicházejí. A k vám, lidé, kteří jste při mé matce sedávali po nocích — tady sestra Wilsonová a bratr Fred Sothmann a jeho žena, a ó, tak mnozí z vás. Tak mnozí jste nabídli své služby; že jsme vás nemohli přijmout, ale vy jste se obětovali a bylo vás tak hodně, že byste se museli v opatrování střídat po několika minutách. Byli jste tak milí.

⁶ A v době, kdy jsme byli... převezli jsme ji do smuteční síně; tak mnoho z vás přicházelo, tiskli jste nám ruce, objímali nás a soucítili s námi. Nikdy dříve jsem si to neuvědomoval, že to tak mnoho znamená, až do chvíle, kdy mě to potkalo. Květiny, kytice a košíky přinášeli odevšad — tak mnoho, že se ani nevešly do smuteční síně, a tak je

museli umístit do bočních místností. Jak tyto... Nikdy do té doby jsem si nemyslel, že pouze posláni kytice květů, tak mnoho znamená.

7 A mnozí z vás nám poslali z různých míst dopisy s upřímnou soustrastí, a v nich byly vloženy peníze, abyste nám pomohli s výdaji a jinými záležitostmi. Nikdy jsem si neuvědomoval, že takový malý dar pro někoho, nebo malá pozornost, jako toto, může tolik znamenat, až do chvíle, kdy mne to potkalo. Ať vám Bůh bohatě požehná!

8 Jsem tak šťastný, když vím, že jsem součástí lidí, kteří mají tento druh ducha. Jsem tak rád, že vím, že jsem vaším bratrem. A doufám, že to nebudu muset vrátit takovýmto způsobem, ale nějakým jiným.

9 A potom, když jsem stál ve smuteční síni vedle mé matky; a tolik lidí tam přicházelo, a někteří lidé, kteří se přišli rozloučit; a jeden člověk asi tak v mém věku, mě uchopil za ruku a řekl: „Bille, je to již velice dávno, co jsme se neviděli.“ Procházel jsem ve svých myšlenkách minulostí, ale nemohl jsem si vzpomenout — tak velice se změnili. „Ty jsi kázal na pohřbu mého dítěte. Ty jsi kázal na pohřbu mé matky. Navštívil jsi mne jedné temné, mrazivé noci.“ Ano, všechny události, tohoto druhu.

10 To opravdu vyjadřuje Slovo žalmisty, myslím, že on to řekl: „Pouštěj chléb svůj po vodě, on se jednoho dne k tobě vrátí.“

11 A kdybych měl dostatečnou výřečnost, nebo kdybych se uměl správně vyjádřit, tak bych velice rád každému z vás řekl, co si myslím. Ale já — neumím to udělat, protože dokonce nevím, jak to mám vyjádřit. Ale říkám vám to tímto způsobem, abyste vy — každý z vás — mohl vědět, co mám na mysli. Děkuji vám z hloubi mého srdce.

12 A jak se tím vyplnilo to místo Písma: „Neste břemena jedni druhých, a tak naplníte Kristův zákon.“ Bylo to opravdu...

13 Její odchod byl pro mne něčím zvláštním. A nikdy jsem doposud úplně nepochopil, proč mi to Duch svatý neoznámil dopředu, jak už jsem o tom mluvil posledně, že jsem tu byl toho rána za kazatelnou. A bylo mi tehdy řečeno, že ona umírá v nemocnici. Já jsem to nepřijal, protože On mi neřekl, že ona odchází. No, samozřejmě, my si uvědomujeme, že je mnoho věcí, které On dělá, které může dělat a opravdu je dělá; On nám nemusí říct nic. On nám jenom říká... Ale vím jednu věc, že On dělá všechny věci, které *nám* napomáhají k dobrému.

A dnes ráno, když jsem ležel v posteli, přemýšlel jsem o tom.

14 První, který odešel z naší rodiny, byl můj bratr Edward. Když on odešel, byl jsem v té době daleko na západě a pracoval na ranči. Nebyl jsem doma, ale viděl jsem ho ještě jako hříšníka, viděl jsem ho ve vidění, předtím, než odešel.

15 Další, který odešel, byl Charles. Byl jsem... Odešel rychle, nečekaně. On byl... Kázal jsem ten večer mulatům, v malém letničním sboru, kdy Charlese zabilo auto na dálnici.

16 Další, který odešel, byl můj táta — zemřel na infarkt, zemřel mi v náručí. Odevzdal jsem jeho duši Bohu: odešel náhle, a rychle.

17 Další, který odešel, byl Howard. Byl jsem na dovolené na západě, u jedné řeky. Nemohl jsem se hned vrátit. Přeletělo tam letadlo a shodilo na padáčku oznámení: „On odešel.“ Ale já, samozřejmě, viděl jsem ho před dvěma neb třemi lety, předtím, než odešel. Věděli jsme, že on odejde.

18 Ale jenom moje matka byla jediná, která „prodlévala“ s odchodem. A tak jsem si pomyslel, že to je důvod, proč mi to On neřekl. Všichni jiní odešli tak náhle, víte, a On... Všichni odešli náhle s výjimkou mé matky. Ona umírala pomalu šest týdnů — přesně šest týdnů.

19 Ale já to možná řeknu, aby to vyjádřit, *takhle*: Moje přání bylo, abych stál vedle mé matky, když bude odcházet a odevzdat její duši Bohu. Něco zvláštního mne poslalo toho rána do té nemocnice — mne i moji ženu. A ona už ztrácela vědomí. A poslední věc, na kterou si vzpomínám — kterou jsem jí mohl povědět, když ona už nemohla mluvit, *byla*: „Maminko, jestliže stále miluješ Krista, a On pro tebe znamená všechno, kývni hlavou.“ A ona kývla hlavou, a slzy jí stékaly dolů po tváři. On byl pro ni stále vším — až do konce její životní pouti. Pohládl jsem jí po tváři, otočil její tvář a řekl jsem: „Maminko, ty jsi opravdový voják. Jsem na tebe hrdý.“

20 Pomyslel jsem si: „Přemýšlel jsem, jak to satan mohl povědět — tak jak to řekl za dnů Joba?“ Jak víte, Bůh nemůže vzít naše životy. To musí udělat satan. Jsme prostě vydáni satanovi.

21 A satan, když věděl — věděl, že nadešel čas jejího odchodu, věděl, že ona zanedlouho odejde, řekl Bohu: „Viš, ona má syna, který je kazatelem, a také jiné děti, které o sobě tvrdí, že jsou křesťany. Dovol,

abych jí po nějaký čas potrápil; a dokážu, že Tě všichni zapřou.“

22 Ne — díky Boží milosti. A tu poslední věc, na kterou přikývla hlavou, byla, že Kristus je pro ni stále vším.

23 Když jsem se vrátil domů, pomyslel jsem si: „No, není tohle...“ Vešel jsem dovnitř a postavil se v pokoji. Uchopil jsem do ruky Bibli, novou Bibli, a řekl jsem: „Pane ty jsi Bůh. Já nevím... Ty mi nemusíš mluvit, co děláš. Ale já jsem prostě přemýšlel o tom, jestli jsi mi zamlčel, že ji bereš, abys mě uchránil, aby to nezlomilo moje srdce? Jestli tomu tak je, mohl bys mi to potvrdit tvým Slovem?“

24 A já jsem ji otevřel. Víte, jak člověk uchopí Bibli a jednoduše jí takhle otevře. Prostě jsem ji uchopil prsty a otevřel. Otevřela se v Matoušově evangelium 9 — velká červená písmena z ní oznamovala: „Ona není mrtvá, ale spí.“ Rozumíte, to byla první věc, na kterou padly moje oči v tomto místě Písma svatého, když jsem se do něho podíval.

25 Tímto, samozřejmě, jak víte, já nepoužívám Bibli jako nějakou informační tabuli používanou spiritisty. My tohle prostě neděláme. Ale v tom čase jsem byl tak roztržitý, věřil jsem však, že Bůh mi dá tomu porozumět. Protože to, co potom následovalo, prokázalo, že to byla pravda.

Samozřejmě, že jsem tu noc nespal.

26 A příští ráno jsem byl v pokoji... vstal jsem z postele. Odhaduji, že bylo kolem osmé — v pokoji — osm hodin, možná více. A uviděl jsem, jak začínají vcházet děti, oni tam přiváděli zmrzačené děti, odevšad. Vypadalo to, že je jich skupina, široká jednoho městského bloku a dlouhá dvou bloků — byly to prostě nemocné děti. Po levé a po pravé straně seděli dospělí a mezi nimi po celé délce — vypadalo to, že to bylo vysoko nahoře. Jevilo se to jako stadion, který se vpředu snižoval a zase na zadním konci zvyšoval, a lidé, kteří byli úplně vzadu nic neviděli. Dívali se na to dopředu. Stál jsem tam obléknut v modrém obleku a pomyslel jsem si: „No, toto je zvláštní. Víím, že stojím v pokoji v domě, ale tady jsem v modrém obleku.“

27 A vedl jsem píseň: „Přineste je, přineste je,“ a poprosil jsem, aby obě strany zpívaly: „Přineste ty malé k Ježíši, přineste je ze světa hříchu.“

28 A byla tam jedna vzácná dáma — která vešla zadním vchodem na ten stadión. Nějak jsem poznal, že ona tam vešla. No, a ona začala

procházet mezi posluchači dopředu.

²⁹ A já jsem stále vedl tu píseň: „Přineste je.“ Řekl jsem: „Tato strana ať teď zpívá: ‚Přineste je.‘ A teď tato strana: ‚Přineste je‘ — a opačně. Přiveďte bloudící k Ježíši.“

³⁰ A já jsem se chtěl za všechny tyto malé, postižené a nemocné a trpící děti se modlit.

³¹ A ta dáma přišla a vešla do takové lóže, něco jako v divadle, kde sedává obyčejně honorace, nebo jakoby prezidentská lóže. Však víte, co tím myslím — do takové malé místnosti, po mé levé straně.

³² Ta dáma právě vešla dovnitř. Obrátila se k jiným lidem, kteří tam byli, a prostě kývla hlavou. Všimnul jsem si, že byla poněkud staromódně oblečená. A ta dáma se obrátila ke mně, a kývla hlavou. A já jsem vyšel nahoru za kazatelnu, abych kázal. A když měla svou hlavu skloněnou, já jsem se k ní obrátil, asi takhle.

³³ A když jsem zvedl hlavu, ona rovněž zvedla hlavu, podívala se na mě — byla to moje matka. A ona se na mne podívala a usmála se. Byla mladá, opravdu mladá. A hlasitý hřmící hlas otrásl tím místem, a řekl: „Nestarej se o ní, ona je právě taková, jaká byla v roce 1906.“

³⁴ A když mě to vidění opustilo, šel jsem se podívat, co bylo v roce 1906. Byl to rok, kdy ona byla nevěstou mého otce. A já rovněž vím, že ona je částí Nevěsty, Nevěsty Ježíše Krista.

³⁵ Vždy budu postrádat svoji matku. Ona byla milá a drahá pro nás pro všechny. Pamatuji si její staré, třesoucí se churavé ruce, když jí Dolores musela přidržet ruku, abych jí mohl podat Večeři Páně. Tehdy byla naposled ve shromáždění; potom už jenom na jejím vlastním pohřbu.

³⁶ Rád bych pověděl ještě jednu věc. Právě tehdy, když matka odcházela — v té době jsme netušili, že odchází, bylo to nečekané, zvláštní. Ale bratr Neville přišel za námi. Moje žena řekla, že jestli jsem byl kdykoliv šťastný, že vidím bratra Neville, tak to bylo právě v té chvíli. Já nevím proč, ale bylo to prostě něco — jak Bůh řídí těmi věcmi! Byl tam také bratr Higginbotham, který nám před chvilkou podal poselství, on právě vešel... a postavil se u vchodových dveří do chodby. A bratr Neville vešel dovnitř. Shromáždil jsem děti kolem postele a řekl: „Teď se všichni postavte kolem, a ať se bratr Neville pomodlí.“

³⁷ Maminka vždy velice ráda slyšela motlitby bratra Nevilla. Prostě ho velice ráda poslouchala. Říkávala: „On mluví s Bohem skutečně upřímně.“

³⁸ To bylo naposled, co slyšela svýma ušima bratra Nevilla — on tam stál a modlil se. Zatímco se modlil, jedna moje ruka spočívala na její hlavě a druhá, na její ruce. A když se modlil, Bůh ji odvolal. Pocítil jsem nejprve takové malé trnutí a podíval jsem se na ni. Ona obrátila svoji hlavu a podívala se na mě; poznal jsem, že odchází. A tak jsem řekl: „Všemohoucí Bože, já teď odevzdávám její duši Tobě.“ A ona — jako by vánek zavanul místností, a ona odešla, aby se setkala s Bohem. No, jednoho slavného dne ji uvidím tam na druhé straně, jako mladou ženu.

³⁹ Pochopitelně, my ji teď známe jako starou, ztrápenou, třesoucí se matku. Když rodila své děti, bylo nás deset. To nebylo tak jako dnes. My jsme nežili nějakým moderním trendem života, neměli jsme peníze, abychom si to mohli dovolit. Matka porodila dítě, řekněme, ráno, a toho dne odpoledne už prala prádlo. A to jí prostě vyčerpalo.

⁴⁰ Ale tam v tom Království, které je na druhé straně, ona už nebude stará, třesoucí se nemocná matka, ale pěkná mladá žena.

⁴¹ A tak jsem pomyslel na Boží útěchu, která mi pomohla přijít až do tohoto okamžiku. A hned potom, když se to všechno skončilo, tak mi řekl proč, a dal mi o mé matce ta utěšující slova ve vidění.

⁴² Proto, přátelé, to Evangelium, za kterým stojím — pozoroval jsem ho, když nadešly chvíle její smrti — viděl jsem ho na mé matce. Viděl jsem ho na mé manželce. Viděl jsem ho na mých bratrech. A já vím, co to znamená, když člověk dojde na konec své cesty a má prožití s Bohem. To opravdu něco znamená. Takže nyní jsem zcela rozhodnut, že z milostí Boží, půjdu do všech čtyř stran světa, kamkoliv On mne vyšle, ke každému stvoření, ke kterému se budu moci dostat, a budu kázat toto Evangelium, protože ono je Boží mocí ke spasení.

⁴³ Protože víme, že když pozemský život skončí, tak máme jiný život na druhé straně, kde se vracíme zpátky do mladosti, a budeme žít v Jeho přítomnosti a v Jeho požehnáních navždy. Já věřím, že každá drahá matka, která je zde a každá dcerka, každý syn a každý otec — zemřou v Pánu. „Protože tak mluví Duch: oni odpočinou od svých prací, a jejich činy je budou následovat.“ Jednoho slavného dne odejdeme odtud a uvidíme je! Ano.

⁴⁴ Jestliže tomu tak není, tak proč tady dnes dopoledne stojíme — copak kážu nadarmo? Přátelé, naše náboženství není marné. Ono je Boží mocí, a je vyzkoušena po celý čas hořkostí smrti — skrze utrpení. Na jakékoliv cestě to přichází, jaký je v tom rozdíl? My putujeme, abychom potkali Boha.

No, přál bych si, abychom měli sezení pro každého.

⁴⁵ A chci to oznámit — myslím, že dnes večer máme Večeři Páně. Je tomu tak, bratře Neville? (bratr Neville říká. „Ano, je to tak.“) Dnes večer máme Večeři Páně. A každý v...

⁴⁶ Přišla mi právě jedna myšlenka v souvislosti s Večeří Páně. Byl jednou jeden člověk, který nedávno jel do sboru a objednal si taxíka, aby pro něj přijel a zavezl ho do sboru. On je ale opravdu chudobný člověk. A on tam přijel a účastnil se večere Páně, a jeho soused je poněkud takový — ó, jedním z těch paličáků, kteří neznají Boha. A on se zeptal svého souseda, řekl: „Kam dnes jedeš taxíkem?“ Dále řekl: „Myslel jsem že...“

⁴⁷ A on — ten člověk, neměl dokonce chleba na svém stole. Ale on odpověděl: „Sbor má dnes Večeři Páně, tak já jsem tam jel, abych přijal Večeři Páně.“

On se zeptal: „Co je to Večeře Páně?“

On mu vysvětlil, co ona je: „Chlebem a vínem Pánovým.“

On na to řekl: „Já jsem měl také něco z toho. Plnou mísu keksů a čtvrtku whisky.“ A hned —přímo tam padl na stůl, dostal srdeční záchvat. Oni očekávají, že každou chvíli zemře. Nebudte bezbožní. Nebudte neuctiví. Rozumíte? Respektujte Pánovo Slovo, rozumíte, protože nevíme, ve které chvíli budeme odvoláni, abychom vydali Bohu počet.

⁴⁹ (Někdo se ptá: „Budeš tady dnes večer?“) Prosím? („Budeš tady dnes večer?“) Mám v úmyslu sem přijít. Ano. Ptají se mě, jestli zde budu dnes večer. Chtěl bych si dnes večer poslechnout dobrého kazatele, bratra Nevilla, pokud to půjde. Chci přicházet na každou Večeři Páně; myslím, že je to naše povinnost, jak je to jen možné.

⁵⁰ Takže, jestli je to v pořádku, a jestli se to líbí Bohu a také sboru i bratrovi Nevillovi, rád bych tady byl příští neděli znovu, bude-li vůle Páně. (Bratr Neville říká: „Amen.“) A pokud s tím, vy, budete souhlasit,

rozumíte? („Ó, amen. Ano.“)

51 A já — prostě chci pro království Boží vydat každou malou unci, kterou mám v dispozici, každý pozůstatek sil, které mám, pro království Boží; všechno, abych zachránil každou duši, kterou dokážu zachránit. Protože přesto všechno — co bych si počal dnes ráno, kdyby moje matka nebyla křesťankou, kdybychom neměli tu požehnanou naději života věčného, tam po druhé straně, jestliže já...?

52 Vzpomínám si, že jsem ji před jednatřiceti lety pokřtil ve jménu Pána Ježíše Krista, hned pod mým domem — tam pod mým domem v řece. A mohu ji teď vidět, jak ona přichází ke mně a objímá mě. To pro mne znamenalo mnoho. Řekl jsem jí: „Maminko, jednoho dne tě položíme do temného hrobu.“ A řekl jsem: „Ale ten, kdo uvěří a nechá se pokřtít, bude spasen.“ To je pravda.

53 A tak, kdybych nezískal pro Boha žádnou jinou duši, kromě moje matky, tak veškerá moje snaha se milionkrát vyplatí. Ano. Naprosto ano. To souhlasí.

54 Teď přejdeme ke čtení Písma svatého. Mám dvě místa Písma, a tak chci přečíst nejprve jedno z nich a hned potom se budeme modlit, a následně přečtu další fragment. A vy, kteří byste chtěli číst spolu se mnou, tak si otevřete vaši Bibli v 1. kapitole Skutků apoštolů. A chtěl bych oznámit, bude-li Pán chtít, moje téma na dnešní dopoledne. No, důvod... Mám tu mnoho míst Písma a poznámek, na které budu kázat. Budu se snažit, abych vás tu nedržel příliš dlouho.

55 Snažil jsem se, o tom přemýšlet, když jsem seděl v místnosti. A pokud mi Pán nedá něco jiného, tak si myslím, že je to hodnotné...

56 Byl bych rád, aby to tento sbor a všichni viděli. Nepřicházím tu proto, abych byl viděn. Nepřicházím tu proto, že bychom potřebovali kazatele. Protože si myslím, že náš pastor je jeden z nejlepších v zemi. Je to přesně tak. O to tu nejde.

57 Ale já jsem přišel, protože cítím, že Bůh položil na mé srdce poselství, které pomůže těmto lidem. Rozumíte, něco, co jim pomůže. A společně, s naším drahým pastorem — oba jsme vedení Duchem svatým, využíváme náš společný čas, abychom zachránili každou duši, kterou můžeme získat. A tak jsem přišel dnes ráno, protože jsem cítil, že Duch svatý mne dal poselství, které by mělo pomoci církvi. A proto jsem právě zde.

⁵⁸ Nyní, v 1. kapitole knihy Skutků apoštolů — začneme číst od 1. verše:

První zprávu jsem zajisté sepsal, ó Teofile, o všech věcech, které Ježíš začal dělat i učit

až do dne, kdy byl vzat vzhůru. když skrze Ducha svatého dal příkázání apoštolům, které vyvolil. Těm také po svém utrpení mnoha jistými důkazy prokázal, že je živý, když se jim po čtyřicet dní ukazoval a mluvil o Božím království.

A když je shromáždil, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale aby očekávali Otcovo zaslíbení, „které jste,“ jak řekl „slyšeli ode mne;

neboť Jan zajisté křtil vodou, ale vy budete pokřtění Duchem svatým po těchto nemnoha dnech.“

Když se tedy spolu sešli, zeptali se ho: „Pane, obnovíš pro Izrael království v tomto čase?“

On jim však řekl: „Není vaše věc znát časy nebo doby, které Otec uložil ve své moci;

ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás a budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku i v Samaří a až do posledních končin země.“

A když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen vzhůru a oblak jim ho vzal z očí.

Když pak za ním upřeně dívali, jak odchází do nebe, hle, postavili se k nim dva muži bílém rouchu,

kterí jim řekli: „Muži galilejští, co stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, který byl od vzat vzhůru do nebe, přijde stejným způsobem, jak jste ho viděli odcházet do nebe.“

⁵⁹ Skloňme na chvíli své hlavy k modlitbě.

⁶⁰ Náš nebeský Otče, přicházíme teď ve jménu Pána Ježíše, abychom Ti složili oběť — nejprve naše díkyvzdání za to, co Ty jsi pro nás učinil; a především za to požehnané ujištění, které spočívá v

našich srdcích, že jsme spaseni; vysvobození ze smrti, vysvobození z pekla, vysvobození z života v hříchu, vysvobození ze všech věcí světa, a byli jsme pozváni na tu slavnou svatební hostinu Syna Božího. Jak velice Tě za to milujeme, Pane! Je to pro nás více než život, je to život věčný.

61 A my jsme se shromáždili dnes ráno, Pane, abychom to vyjádřili v písních — díkyvzdáním, a když kážu Slovo — rozlom to Slovo života pro ty, Pane, kteří jsou tu a kteří Tě ještě neznají. A je to naší touhou, naší ctižádostí i záměrem, aby tento den byl pohnutkou pro mnohé, kteří Tě neznají, aby přišli a vyznali své hříchy, a vzývali jméno Páně, a bude jim uděleno odpuštění jejich hříchů tím, že vyznají své hříchy, aby jejich hříchy byly smyty, a budou pokřtěni. A následně, Otče, chtěli bychom se modlit, abys naplnil každého Duchem svatým, neboť On je pečetí toho zaslíbení, které nám Bůh dal.

62 Chtěli bychom Tě poprosit, abys pamatoval na všechny, kteří jsou nemocní a mají bolesti a jsou dnes v nouzi. Protože svět je opravdu v nouzi, a to proto, že se neobracíme na Tebe, abys byl naší ochranou a útočištěm.

63 Jak můžeme dnes dopoledne přemýšlet o biblických dobách, kdy lidé byli v nesnázích a v utrpeních, jak v těch dnech nazývali proroky a mnoho slavných mužů — mysleli, že ti proroci jsou neurotici a nervózní lidé. A možná, že takoví byli, přesto však měli Slovo od Pána. Bože, jak dnes potřebujeme odvolávat se na Slovo Boží. Oni nám pověděli o čase konce, a co se bude dít. A tak nám dovol, jako skutečným křesťanům se podívat na jejich svědectví, Otče, a potom vydat svědectví tomuto světu. Vyslyš, Pane.

64 Uzdrav všechny nemocné, kteří jsou dnes ráno mezi námi. Protože si uvědomujeme, Pane, že jejich unavené, vyčerpané, nemocné tělo, toulající se po okolí, nemůže mít potěšení z Božích požehnání, jakby se mohlo těšit, kdyby bylo zdravé. A jako křesťané si uvědomujeme, že žijeme velice nízko — pod úrovní našich výsad. A Ty nemáš zalíbení, abychom takto žili v takovém stavu — unavení, vyčerpaní, přetažení a zesláblí. Ty nás chceš mít naplněné Duchem Božím. Splní nám to, Pane, zatímco očekáváme na Tvé poselství. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

65 No, jestli teď chcete znovu otevřít Slovo, je to evangelium svatého Jana 3. chci teď přečíst několik veršů ze svatého Jana 3.

kapitoly, počínaje 31. veršem — asi tři verše, abych měl kontext, o čem chci mluvit. To zde mluví Ježíš, Jan 3:31. A poslouchejte pozorně Jeho Slova:

Kdo přichází shůry, je nade všechny; kdo je ze země, je pozemský a mluví pozemské věci. Ten, který přišel z nebe, je nade všechny.

Svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá.

Kdo přijímá jeho svědectví, zpečetil to, že Bůh je pravdomluvný.

66 Chci přečíst 33. verš ještě jednou, a dát důraz na ten 33. verš:

„Kdo přijímá Jeho svědectví, zpečetil to, že Bůh je pravdomluvný.“

67 Jako téma pro dnešní dopoledne, pokud byste si to chtěli poznamenat, chci použít téma: „*Svědectví pravého svědka.*“ Svědectví a svědek! Proto jsem právě použil ta dvě rozdílná místa Písma — jedno je o svědectví a druhé o svědkovi.

68 Tedy, svědectví. Dříve než... Člověk musí mít nejdříve své prožití, než může posvědčit. Jestliže jsi byl předvolán k soudu, tak budeš muset vydat svědectví. Ty musíš něco vidět, dříve, než můžeš svědčit. musíte znát okolnosti, abyste mohli svědčit.

69 A svědek je člověk, který něco viděl a ví, že je to pravda. A takoví jsou předvoláni, aby vydali svědectví, co viděli. A pak, svědek musí vědět, o čem mluví. Nesmí to být někdo: „Někdo mi řekl něco takového a takového.“ On musí být *očitým* svědkem. Jestliže ne, pak on mluví o někom jiném, kdo by mohl být svědčit před soudem.

70 No, já si myslím, že když to vidíme na lidech z našeho sboru, že život je tak křehký, a smrt je tak reálná a jistá, že musíme být rozhodně přesvědčení, že to, o čem mluvíme, je pravda. Rozumíte? Není to něco, co byste mohli přijmout, jak bychom řekli, nazdařbůh. Člověk musí být nezvratně ujištěn, že to je pravda, protože nevíme, jaký bude náš konec, když k němu dospějeme.

71 Tedy, jeden z důvodů, proč přemýšlím jako kalvinista, o věčné jistotě věřícího, je to, že věřím, že když muž anebo žena jsou při zdravém rozumu, tak je to pro ně ta správná doba, aby přijali Pána

Ježíše, a dali jednou provždy všechno do pořádku. Protože, když se dostaneme na konec naší životní cesty, pak nevíme, kdy a jak onemocníme. Můžeme být duševně nemocní; můžeme dostat takovou horečku, která zničí celý náš mozek, a možná pak nebudeme moci na konci naší cesty vůbec něco říci, nebo cokoliv udělat. My to nevíme. Ale rozumíte, jestli jsme už byli zakotveni v Kristu, nezáleží na tom, jaká nemoc nás napadne, nebo v jakém stavu budeme, když budeme odcházet, všechno je už vyřízeno.

72 Byli jsme označeni ke dni vykoupení. K Efezským 4:30 říká: „Nezarmucujte Božího svatého Ducha, jímž jste byli označeni ke dni (ne k vaší smrti, ale) vykoupení.“ Rozumíte, pokud vás skolí smrt, pak jste stále označeni.

73 Tedy, aby vydat svědectví — bylo mnoho věcí a mnoho otázek v myslích lidí, a byly také v mých myšlenkách.

74 Před několika týdny, když moje matka byla ještě naživu a mohla slyšet, stál jsem na jedné straně postele a moje sestra stála vedle mě. Matka se podívala nahoru a řekla: „Můj první a má poslední.“ Já jsem její prvorozený; Delores je poslední dítětem. Bylo nás devět chlapců... Tedy, devět chlapců a jedna dívka. A matka řekla: „Bille, ty jsi mne musel živit.“ Myslím si, že proto, poněvadž jsem byl ve službě, tak jsem byl schopen to dělat. „Pečoval jsi o mne. A ty Delores, ty jsi mne milovala a pomáhala mi s prací v domácnosti a s praním.“ A řekla: „Potom, Bille, ty jsi mne přivedl ke Kristu a vedl mne duchovně. A když jsem udělala chybu, tak jsi neváhal mi to povědět, v čem dělám chybu, a že to musím napravit.“

75 A já jsem řekl: „Ale, maminko, my jsme... Někteří z chlapců pili.“ A řekl jsem: „Zraňovali jsme tvoje srdce.“

76 A tak, ona ve své mateřské lásce, řekla: „Bille, to všechno je pryč, to již udělalo velký obrat.“

77 Řekl jsem: „Maminko“. Ona věděla, že se už nevrátí domů, a tak řekla, že už se nevrátí zpět na ulici Maple 409, ona mi to takhle řekla. Řekl jsem: „Maminko, když jsem byl ještě malý chlapec, věděl jsem, že Bůh existuje, protože jsem viděl Jeho Osobu v různých podobách.“ Dále jsem řekl: „Nejprve, když jsem bydlel v naší rodině a bydleli jsme vedle pana Wathena, tam na horním konci v Utica Pike, nevěděli jsme nic o církvi. Oni byli katolíci.“

⁷⁸ A řekl jsem: „Začal jsem to zkoumat. Katolická církev říká: ‚Bůh dal svoji velkou moc Své církvi,‘ a řekl Své církvi, v níž je tak mnoho věrných: ‚Cokoliv uděláte, to bude správné.‘“ A řekl jsem: „Pokračoval jsem v bádání, a potom jsem zjistil, že existuje přes devět set různých organizovaných skupin věřících. Tudíž, jestliže dal Bůh Svou autoritu do církve, a řekl by jim, toto Slovo strčte do šuplíku; nepotřebujete ho; to je jen historie. A tak můžete jít a dělat si posvém, a cokoliv řeknete, to bude správné; ne co říká Bible, ale církev — cokoliv řekne církev. Maminko, nemohl jsem na tom upevnit svoji víru. Protože Katolická církev říká jednu věc. Luteránská církev říká: ‚Toto je ta cesta.‘ Metodisté říkají, že ne, že se obě mýlí. ‚Toto je ta cesta.‘ Baptistická církev říká, že je to zase jinak. A je devět set různých vír, ale nemohl bych na žádné z nich upevnit svoji víru.“

⁷⁹ Ale řekl jsem: „A tak, co jsem udělal, maminko? Vrátil jsem se domů a četl Bibli. A učil jsem ji přesně tak, jak ji učili apoštolové. Nikdy jsem se od ní ani o píď neodchýlil. Kde je řečeno: Křest ve jménu Pána Ježíše Krista, tak jsem mluvil křest ve jménu Pána Ježíše Krista. Kde je napsáno: křest Duchem svatým, já jsem mluvil křest Duchem svatým! Učil jsem přesně stejným způsobem, jakým učili oni. Maminko, já jsem měl stejné výsledky, jako oni. A vidím, že ten stejný Bůh, který přicházel díky jejich učení, je tím stejným Bohem, který přichází mezi nás a činí to stejné, co On činil tehdy mezi nimi. On to koná pro nás dnes. Proto Jeho zaslíbení říká: ‚Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den.‘“

Slovo je svědectvím Božím.

⁸⁰ Existují další svědkové, které bychom mohli dnes dopoledne vyjmenovat. Jeden z nich — přemýšlejme o stromu. Je podzim — koncem roku — teď máme podzimní čas. A vezmeme list, který představuje život. A my jsme, pokud jsme znovuzrození, jsme listy na Stromě života.

⁸¹ A strom, který vidíme tady venku v lesích má život, jeho život v příhodný čas odchází, schází z listů dolů, protože čas pro listy skončil. A ten život opouští list, a list odpadne potom, co ho ten život opustí. My všichni se o tom můžeme přesvědčit právě teď, když se podíváme z našich oken. Ano, když život opustí list, list odpadne.

A on představuje to tělo, které klademe do hrobu.

⁸² Ale život, který byl v listu, odchází tam, odkud přišel — dolů

kmenem stromu do kořenů. A tam zůstává v kořenech až do další sezóny. Protože v tomto období roku, se slunce oddálilo od země, spíše se země oddálila od slunce a otáčí se po své oběžné dráze, obíhaje slunce a je od něho vzdálena, a na zem přichází zimní období. Proto kořeny stromu zadržují život toho listu tak dlouho, až se země znovu přiblíží ke slunci, a potom není nic, co by zabránilo listu, aby se znovu objevil. On znovu vyrostе tak jistě, jakože se slunce vrátí! On znovu vyrostе, ale musí počkat do další sezóny, než se může znovu objevit.

⁸³ A dnes nám to dává to velkolepé svědectví — jako svědka Božího stvoření. Protože když jsme v době smrtelného života, vychováváme naše děti, uzavíráme manželství a zakládáme rodiny, je to život nebo spíše období smrtelného života. Ale jestliže jsme narození shora, to tělo se vrací do prachu země, odkud ono přišlo, a duch odchází tam, odkud přišel, spíše, odchází nahoru, odkud přišel — k Bohu, který ho daroval, a pak nastane jiné období. A to období, které nastane, bude nesmrtelné období. A když Syn Boží povstane s uzdravením na Jeho křídlech, bude úplně nemožné, udržet déle ta těla v zemi. Ona vyjdou ve světle Syna Božího. Samá příroda o tom nese svědectví!

⁸⁴ A tak, jestli jsme křesťany a jsme narození z Ducha Božího, smrt pro nás neznamená nic jiného než vítězství, jelikož toto staré smrtelné tělo, nad kterým má satan stále ještě moc, vpadne do prachu země. Ale když nastane ta doba... Toto je to špatné období; to smrtelné období. Ale když přijde ten Nesmrtelný, tak nastane nesmrtelné období. On přivede s sebou ty nesmrtelné duchy, které se k Němu vrátily ze země, a ony znovu povstanou ve zmrtvýchvstání — do nádherného tisíciletého Království a budou zářit v Jeho Slávě.

Všechno na zemi vydává svědectví.

⁸⁵ Slunce vychází na východě, aby ukázalo počátek života; přejde na druhou stranu a večer zapadá. Při rozednění se probouzí ptácci, oni zpívají, a jsou tak šťastní. My se také cítíme svěží; večer, když slunce zapadá, jsme unavení. To svědčí o tom, že existuje život a smrt; den se narodil a den zemřel.

⁸⁶ Strom žil, potom listy opadaly. Bůh je uchoval v kořenech stromu, odkud ten život pochází, odkud on začal růst — tam v kořenech. On vyrostl a vytvořil si listy, aby měl stín, ale potom se vrací zpět, odkud přišel — jenom aby si odpočinul a objevil se v dalším

období.

⁸⁷ Život malé květinky, který vyrostl ze semínka, se vrací někam, ale nevíme přesně kam. Ale z toho semínka může vyrazit veškerá dužina i když to semínko shnije v zemi. Přesto všechno je v něm život, který je uschován v zemi ke znovuvzkříšení.

Všechno mluví o tom, vydává o tom svědectví.

⁸⁸ No, měl jsem tu výsadu, že jsem hodně cestoval po světě. Slyšel jsem o mnohých náboženstvích. Slyšel jsem různé názory. Slyšel jsem o mohamedánech, budhistech o sikhstech, jainistech a, ó, mnoha stovkách rozdílných pohledů na náboženství, o bůžcích, bohyních a všech těchto věcech. Ale žádné z nich, ani jedno, žádné z nich nemá ani zrnko pravdy.

⁸⁹ Naše křesťanské náboženství je pravdivé náboženství: smrt, pohřeb a zmrtvýchvstání. Celá příroda, nebe a samotná země o tom svědčí. Je to Boží svědectví pro Jeho lid — pro každý den, že existuje smrt, pohřeb a zmrtvýchvstání. Každé období prochází nad našimi hlavami. Vidíme smrt, pohřeb, zmrtvýchvstání. A proto víme, že to je pravda. Křesťanství je zásadní pravda. Ono vydává své svědectví.

⁹⁰ A to vše ukazuje, že to bylo stvořeno geniální, svrchovanou Inteligencí, aby sloužilo svému cíli. Ono je tu pro jistý účel. Bůh nemusel stvořit takové stromy. On je takové stvořil, ačkoli se jeden od druhého liší, a podobně. On to všechno stvořil pro Svůj účel, aby vytvořil svědky, kteří mohou vydávat svědectví. On mohl stvořit stromy jako něco docela jiného, jako skály. On mohl stvořit stromy takové jaké On chtěl. ON mohl stvořit květiny, jakýmkoliv způsobem, jakým chtěl. Ale stvořil je takhle, aby nesly svědectví, neboť jsou Božími svědky. Jsou pravdivými svědky o tom, že všechna jiná náboženství jsou falešná a Ježíš Kristus je pravdivý. Smrt, pohřeb a zmrtvýchvstání vydává svědectví o tom, že nejsme mrtví navždy, ale že žijeme znovu. To poukazuje na tu nejvyšší Inteligenci!

⁹¹ Mohli bychom, pokud nám zbude čas... Nechci však zabírat moc času. Ale možná o tom budu hovořit znovu... A nechceme samých sebe předkládat za vzor. Toto je modlitebna, kde máme naše vlastní vyučování a učení, a tady právě mohu učit to, co považuji za správné.

⁹² Chci upozornit na jinou inteligenci, mluvící o milosti Boží, která se nám zjevila. Všimli jste si, že první věc je kořen; druhá věc je kmen;

třetí věc jsou plody; a tím je to skončeno?

⁹³ Ospravedlnění — kořeny; posvěcení — stonek; a ovoce je — originální semeno. A to jsou Martin Luther, John Wesley, a křest Duchem svatým; ospravedlnění, posvěcení a křest Duchem svatým. To vydává svědectví našemu pohledu ohledně Písma svatého. Mám zde zapsaných tučtu věcí, které bych mohl o tom říct — jsou to různé věci, které to dosvědčují. Když se díváme na přirozené věci, ony svědčí o věcech duchovních. Ospravedlnění — kořeny; posvěcení — stonek; a křest Duchem svatým — ovoce, které vzejde z života, obsaženém v kořenu a stonku.

⁹⁴ Kořen vyrostl ze semena. To semeno bylo stejné, takové, jaké vešlo do země; ono se znovu stejné objevilo.

⁹⁵ A dnes! My jsme žili v Lutherově věku; žili jsme ve Wesleyově věku; a nyní žijeme ve věku vykoupených, ve věku vylití Ducha svatého. Co to je? To rodí znovu tu stejnou církev, tu stejnou věc, která byla zasetá ve dni Letnic. Sama příroda svědčí o tom; přesně tak samo, jako když vydává svědectví o smrti, uložení do země a zmrtvýchvstání.

⁹⁶ Ó, o to svědčí o věčném Bohu a o Jeho svědectvích! Kdybychom se mohli jen rozhlédnout kolem, pak uvidíme Boha všude, budeme sledovat Jeho svědectví dennodenně. Jak svěhlavě a nevšímavě klopýtáme na těchto věcech, na této prostotě? Pohledte, každý strom nám káže. Každá kytka nám káže. Každá zahrada nám káže. Celý svět nám káže. Bůh je Bohem a my vidíme Jeho slávu. Přesto na tom tak neuváženě klopýtáme a zaměňujeme tyto věci, a odvracíme náš zrak a naši představu od takových věcí, a směřujeme ji na marné věci tohoto světa, aby ukojila žádostivost, která v nás žije skrze ducha, kterému dovolujeme, aby řídil našim životem. Jak velice bychom se měli zbavit tohoto ducha a přijmout Ducha Božího.

⁹⁷ Celá příroda, všechno všude o tom svědčí! Nebesa, obloha, tak mnoho věcí! Seděl jsem včera ve své studovně a zapsal jsem si to; nebudu mít už čas, abych do toho vešel. Ale můžete se jenom rozhlédnout kolem, na jakoukoli věc, kterou Bůh stvořil, ona svědčí o Jeho slávě. Všechno, každé Boží stvoření vydává svědectví o Bohu i o Jeho záměru. Ukazuje na tu velkou, svrchovanou Inteligenci.

⁹⁸ Stál jsem na vrcholu hory a díval jsem se na zakrslé smrky, asi takhle vysoké, které okousávaly ovce, divoké ovce, a viděl jsem ty zakrslé smrky na té hoře. A jestliže člověk sejde trochu níž, vejde do

kosodřeviny — to je jiná příroda, jiný druh, který roste na jiném místě. Ještě trošku níž narazíte na sosny. Při scházení čím dál níž, vejdemo mezi šelestící osiky. Když z nich vyjdeme, vejdemo do bukového porostu. Při scházení níž, přijdete na trávu. Ještě níž pak roste plevel. A úplně dole vejdemo do pouště, kde neroste vůbec nic. Každý druh — buňka a její vlastní život, mluví o jejich prostředí, ve kterém žijí. Pouze inteligentní Bůh mohl učinit něco takového! Každý druh má svůj individuální život. Podívejte se na palmy na Floridě, vidíme duby ve střední Americe, vidíme třesoucí se osiky ve Skalnatých horách. Každý z nich žije odlišným životem, vydávající svědectví ke slávě Všemohoucího Boha.

99 Sledujte velké moře, když stojíte na jeho břehu. Jeho běsnící vlny, které narážejí s takovou silou na břeh, se rozstříkují a skáčou jako zlý pes na konci řetězu. Jako kdyby chtěly zemi potopit, kdyby jen mohly; jsou už tak unavené kvůli jejího hříchu. Ale Bůh umístil na obloze nočního strážného, jmenuje se měsíc, a On vytyčil hranici mořím, kterou nemohou překročit. A ten strážný to hlídá dnem i nocí. Když on se otáčí zády, aby se podíval směrem k Bohu, aby se podíval, jak Bůh vypadá, tehdy začíná příliv; ale když znovu odvrací svoji tvář, tak příliv odchází. On ty hranice hlídá, a moře nemůže jít dál. Když se obrátí zády, tak přichází příliv; ale když odvrací se tváří, nastává odliv. Bůh tam umístil strážného. Co on dělá? On svědčí o tom, že ten Bůh z Genesis, Bůh celé Bible, zůstává Bohem! To svědčí o tom, že On jím je!

100 Mohli bychom vyjmenovat několik starozákonních proroků, kteří vydali svědectví o Kristově narození. Například Izaiáš 9. kapitola; Izaiáš 9:6, stovky a stovky let předtím, než se to uskutečnilo, proroci o tom svědčili. Oni říkali: „Narodilo se nám dítě, byl nám dán Syn.“ Jak oni o tom věděli? Jak mohl člověk, který se narodil z ženy vědět takovou věc? Jak mohl člověk, přesně povědět, co se stane, stovky let předtím, než se to stalo? „Neboť narodilo se nám dítě, byl nám dán Syn“? Říkali: „Bude nazýván: Předivný rádce, Kníže pokoje, Mocný Bůh, Otec věčnosti.“

101 Oni řekli, kde On se narodí. Prorok pod inspirací řekl: „Ty však Betléme efratský, maličký mezi judskými knížaty, z tebe mi má vzejít ten, jenž bude Vládcem v Izraeli.“

102 Co tedy navštívilo ty proroky? Co je inspirovalo? Jaká dokonalá přesnost. Nejenom to, ale proroci oznámili, co On bude dělat. Proroci Jej viděli dokonce narozeného — kde se narodí a jak se narodí. On

nebyl nějakým obyčejným dítětem, byl prostě dítětem, které se narodí určité ženě; je řečeno, že se narodí záhadným způsobem — že se narodí z panny. „Panna počne.“ Co navštívilo smrtelného člověka a způsobilo, že to uviděl stovky let předtím, než se to stalo? Vyplnilo se to přesně do písmene! Jaké je to velké svědectví o nejvyšší Bytosti živého Boha. Nejenom to, ale také řekl, kde se narodí a jak se narodí.

103 Oznámil, co o Něm bude mluvit svět. Předpověděl, že právě ta znamení a zázraky, které Ho budou provázet, Jej potvrdí, že je Mesiáš. Dokázal, že bude odvrhovaný. A dokonce, když byl v Duchu, vypověděl na kříži s naříkáním Jeho Slova, stovky let předtím, než se narodil.

104 David — v Duchu. Chtěl bych se odvolat na to, jak Ježíš řekl: „Proč David, když byl v Duchu, Ho nazval Pánem?“ David! Ne David, ale David v Duchu! Je velký rozdíl mezi Davidem, a Davidem, který je v Duchu. Je velký rozdíl mezi církví, a Církví v Duchu. Proč David, který byl v Duchu, Ho nazval Pánem, jestliže On byl Jeho Synem, když řekl: „Rekl Pán mému Pánu: ‚Seď po mé pravici?‘“ Oni se mohli zeptat... Neodpověděli mu už... Potom se Ho už na nic neptali.

105 Ale David ve 22. žalmu vešel v Ducha, v Ducha Božího! A když vešel v Ducha, on dokonce vyslovil Slova, která *Ježíš* zasténal na kříži. „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Mohl bych sečíst všechny kosti své. Zprobjeli ruce mé i nohy mé!“

106 Ale: „On však byl proboden naším proviněním,“ — tady přichází jiný prorok — „našimi vinami trýzněn byl; pro naše blaho snášel potrestání; byli jsme uzdraveni Jeho ranami.“

107 Jaká přesnost — jak dokonale to vypověděli ti proroci! Nebylo o Něm vysloveno ani jedno slovo, které by se neuskutečnilo. Zbývajících sedm proroctví o Něm, se vyplnilo na kříži, v průběhu posledních sedmi hodin. Každé Slovo se vyplnilo, nezůstalo nic, co by se nevyplnilo!

108 O čem to svědčí? O svrchované Inteligenci. To nebyli ti muži. Ti muži byli zrovna takoví, jako vy a já. Ale oni byli inspirováni svrchovanou Bytostí, která vydávala svědectví o tom, že my v naší generaci a v generacích, které nastanou — ve všech generacích od tamtoho času, až do současnosti, se můžeme podívat na Jeho Slovo, a vidět, že ono je pravdivé. Je to svědectví, že Slovo Boží je pravda.

109 Veškerá Jeho díla jsou dokonalá. Jsou dokonalá a přesně načas.

Nezpozdí se ani o hodinu. Někdy si myslíme, že meškají, ale není to tak. Později, když se to stane, vidíme, že to nemohlo přijít dříve, nemohlo se to stát lépe. Je to dokonalé, a ve správném čase.

110 Dokonce v naší současné době, když vidíme, jak se tato vidění vyplňují, a dějí se tyto věci. Ony jsou předpověděny, a chtěli bychom vědět, kdy se vyplní a co se bude dít. A tak zjišťujeme, že ony jsou dokonalé a ve správném čase, přesně.

111 Jak bych si mohl pomyslet na moji matku, když jsem ji viděl starou a třesoucí se? Ale potom, když On mi dal to vidění, a uviděl jsem v jakém stavu je nyní, já velebím Boha! Víím, že ona bude žít znovu. Ona není mrtvá; ona spí. Je v Kristu.

112 Jak vidíme, Bůh všechny tyto věci oznamuje. Posledně, když jsem tady stál za vaší kazatelnu, mluvil jsem o jednom vidění, které mi Pán ukázal, o tom, jak pojedou na sever a co se tam stane, a jak můj kolega, když jsme sestupovali z hory, říkal: „Bratře Branhame, ty mi chceš říct, že někde mezi tímto místem tady a tím dole, vzdáleným půl míle, bude někde medvěd grizzly, stříbrné srsti? Nikdy předtím jsem tu takového neviděl! A ty ho dostaneš, než tam sejdem?“

Řekl jsem: „To je shodné s Jeho slovem.“

113 A přesně to se stalo! Proč? To svědčí o tom, že On je stále Bohem, že všechna Jeho zaslíbení jsou pravdivá. Bůh podává svědectví, a Jeho svědectví jsou pravdivá. On podá svědectví, a to svědectví mluví o Jeho moudrosti. Ono mluví o Jeho inteligenci. Ano.

114 Když Ježíš z Nazaretu přišel na zem, všechna Jeho mocná díla svědčila o tom, co On mluvil. Nikdo nemohl mít o NĚm jakékoliv pochyby. On řekl: „Jestliže mi nevěříte, věřte těm mým skutkům; pokud nemůžete porozumět, že On je Bohem.“

115 „Ty, sám se Jím děláš! Jsi člověk a děláš se Bohem.“

116 On řekl: „Jestli Mi nemůžete věřit, věřte Mým skutkům; protože ony jsou svědectvím Božím, svědčícím, že Otec je ve Mně, a já v NĚm. Jestliže mi nemůžete věřit, věřte znamením, která Mě následují. Neměl snad Mesiáš podle Písem tyto věci dělat?“ Čím On byl? Svědectvím! Jeho skutky svědčily o všem, o čem mluvil.

117 Marta tam stála před Ježíšem, a její bratr byl mrtev a byl v hrobě. Jeho tělo se začalo kazit, rozkládat se v hrobě. Chrobáci už

vrtali v jeho těle, kožní červi. Jeho obličej se propadl. Ale ona řekla: „Pane, my věříme, že Ty jsi Syn Boží, který měl přijít na svět. Jsme si tím jisti.“

118 On řekl: „Já jsem zmrtvýchvstání i Život. Kdo věří ve Mě, i kdyby umřel, žít bude. Kdokoliv žije a věří ve Mě, nikdy nezemře. Věříš tomu?“

119 Ona odpověděla, „Ano, Pane! Ano, Pane, já věřím, že Ty jsi Syn Boží, který měl přijít na svět.“

120 „Já vám teď ukážu, že jsem tím, kým jsem měl být, jak bylo o mně řečeno. Já o tom vydám svědectví. Dokážu vám to, co jsem tvrdil — že jsem Tím, kým jsem. Kde jste ho pohřbili?“

A ona řekla: „Pane, pojd' se podívat.“

121 Tehdy ukázal, že On je také člověkem. Plakal spolu s těmi, co plakali. On se směje s těmi, co se smějí. On se raduje z vítězství, spolu s těmi, co se z vítězství radují. A tak se Ho držíme ve vítězství.

122 A když oni odvalili kámen, Ježíš vešel do hrobu a postavil se tam. A tam leželo to zkažené tělo, ve kterém už vrtali červi, bylo položeno na zemi, tvář byla zapadnuta, působením rozkladu, který se už začal. On vyslovil tato slova: „Lazare, vyjdi ven!“ A ten člověk, který byl mrtvý, se postavil na nohy a znovu žil.

123 To dokázalo každé Jeho tvrzení, které kdykoliv pověděl, že je Syn Boží. On byl více než Synem Božím. On byl zároveň Synem a Bohem. On byl Chrámem Boha, protože žádný jiný člověk nemohl mít nikdy takovou moc, jako On. Na to bylo zapotřebí samého Boha, aby povolal zpátky k životu člověka, který byl mrtev a pochován už čtyři dny. Jeho vlastní skutky dosvědčily každé tvrzení, které On pověděl. On byl Bůh.

124 My víme, že je to pravda, protože On to tak řekl. Svědectví proroků, svědectví přírody — ona je svědkem. Svědectví proroků, svědectví Ježíše.

125 On nikdy nezůstal sám bez svědka. Bůh měl vždy Svého svědka. A když byl tady na zemi, řekl: „Je pro vás užitečné, abych odešel; neboť neodejdu-li, nemohu vám poslat toho Svědka, Utěšitele — toho nesmrtelného, věčného Svědka.“

126 On se narodil z ženy, proto musel podlehnout porušení... On

musel umřít. Bůh ale nedopustil, aby se Jeho tělo začalo rozkládat. Přesto však musel zemřít jako smrtelník, aby na sebe mohl vzít naše hříchy.

127 Ale dříve, než odešel, zanechal nám tu Svědka, Ducha svatého. Většina proroků, v průběhu všech věků, daleko zpět, na samém počátku, mluvilo o tomto mocném Svědku, který bude v posledních dnech v církvi, náš velký Svědek — Duch svatý.

128 Duch svatý je náš svědek. On je potvrzením. On je tou pečetí. On je pro nás udělenými právy. On je naším výpisem z konta, pro každé Boží Slovo, které bylo vysloveno. Amen! On je svědek, že Kristus žije. A protože On žije, my žijeme také. On je pro nás uděleným výpisem z konta.

129 Když taková Osoba má přijít v těchto posledních dnech, aby vedla Církev, náleželo Bohu, aby sdělil Svým lidem, že tady bude. Téměř všichni proroci přinášeli svědectví o Jeho příchodu, o Duchu svatém.

130 Osm století předtím, než se to stalo, Joel, syn Petuelův, prorokoval, že On přijde. Osm set let předtím, než se to stalo! Ten velký syn Petuelův, prorok; považovaný za neurotika, postrádající zdravý rozum, nervózní, rozrušený, vyvedený z duševní rovnováhy. Joel prorokoval ve 3. kapitole, 1. verši, a následovně:

Potom se stane, že vyleji svého Ducha na každé tělo. Vaši synové a vaše dcery...

Také na otroky a otrokyně vyleji v oněch dnech svého Ducha.

Učiním divy na nebi i na zemi, krev, oheň a sloupy kouře.

Slunce se změní v temnotu a měsíc v krev, dříve, než přijde Hospodinův den velký a hrozný.

I stane se, že každý, kdo bude vzývat Hospodinovo jméno, se zachrání;

131 Osm set let předtím, než přišel tento velký Svědek, syn Petuelův o Něm svědčil, prorokoval o Něm. Co zasáhlo toho mladého proroka?

¹³² Řekněte mi, kdo to mohl povědět muži, který byl narozený z ženy, byl krátkého věku a plný trápení... Takovým ve skutečnosti je. Řekněte mi, co mohlo pohnout jeho nejnvnitřnější bytostí, že dokázal pohledět prostorem a časem, a uvidět toho velkého Svědka, jak přichází do církve v posledních dnech. Řekněte mi, co toto mohlo způsobit. Nikdo jiný než ten inteligentní, svrchovaný, mocný a všemohoucí Bůh! Jedině On to mohl udělat. Zasáhl smrtelníka: „Člověk z ženy zrozený, je krátkého věku a plný trápení,“ jak řekl Job ve 14. kapitole. „Jako květ vzejde a uvadne, jako stín prchne, nezastaví se.“ Ale v člověku majícím Ducha svatého, inteligence mocného a všemohoucího Boha, může prolomit všechny bariéry času — on se může probít přes všechno díky Jeho Duchu, a ukázat smrtelníkovi, co se stane. Haleluja.

¹³³ Jestli toto není svědectví živého Boha, co to potom jiného je? Ono to může předpovědět, dřív, než se to stane. Amen. Může to zjevit dřív, než se to stane! A předpovědět to díky Inteligenci, s dokonalou přesností, že se to stane úplně přesně tak, jak to bylo řečeno. Jestli to není svědectví, tak co jim je? Co by mohlo lépe mluvit o živém Bohu? Jistěže, On je svědek!

¹³⁴ Prorokoval, že se to bude dít: „V posledních dnech, On vyleje svého Ducha na veškeré tělo.“

¹³⁵ Sedmdesát pět let potom, co Joel prorokoval, Izaiáš, syn Amose, prorokoval o tomto svrchovaném Svědku, který měl přijít do Církve.

¹³⁶ O čem mluvím? O Svědku, o pravdivém Svědku, o skutečném Svědku. Odvodil jsem Ho na základě přírody, na základě proroků, na základě Bible. Teď Ho vidíme přicházejícího v našem čase, ve kterém On měl být udělen.

¹³⁷ Sedmdesát pět let, přibližně sedmdesát pět let poté, co prorokoval Joel, vystoupil Izaiáš, Amosův syn, velký prorok, který nám předložil celou Bibli od Genesis do Zjevení, ve svých šedesáti šesti kapitolách; jeho kniha obsahuje šedesát šest kapitol. A on začal od stvoření v Genesis a skončil v Tisíciletém království. Tento velký muž předpověděl příchod Ducha svatého.

¹³⁸ No, vraťme se zpátky a přečtěme to. Mám poznamenaného Izaiáše 28:11. Přečtěme si to na chvíli a zjistíme, co on tady řekl o příchodu Ducha svatého. Izaiáš 28. kapitola, začněme od 5. verše:

„V ten den bude Hospodin ozdobnou korunou zástupů...“

139 On tady mluví o tom nádherném dnu, kdy přijde ten Svědek. Co je naše koruna? Duch svatý nás korunuje!

„...ozdobnou korunou a krásnou členkou pro ty, kdo z jeho lidu zůstanou.“

140 Ten zbytek — „lidé, kteří zůstali.“ On bude krásnou členkou, ozdobnou korunou, nádhernou členkou! Pomyslete, bylo to řečeno sedm set let předtím, než se to stalo!

„...duchem soudu, sedícím na soudu... [To je právě to, co On pro nás dělá na oltáři.]

... silou těm, kteří zapuzují boj až k bráně... [Dovolte mi to ukázat.]... kteří zapuzují boj až k bráně...“

141 Ti, kteří stojí v Jeho obraně spolu s Ním — ten velký Duch (Duch svatý, o kterém prorokoval), bude silou tomu, který stojí v bráně, bude v bitvě. On je naše síla. My na Něj spoléháme; ne na kulturu, ne na vzdělání, ne na věcích světa: „Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Pán zástupů.“ Církev v tom majestátně spočívá. „On bude silou tomu, kdo stojí v bráně.“ Ne jeho teologické zázemí, ne jeho denominace, ale Duch svatý bude jeho síla. On bude ten, který bude stát v bráně. Bude spoléhat na moc Ducha svatého, aby odvrátil útoky cizích.

„Ale i ti od vína bloudí... [Ted' poslouvejte.]... a od opojného nápoje se potácejí — sešli z té cesty — kněz i prorok bloudí, přepřlňující se nápojem opojným, pohlčení jsou od vína, potácejí se od nápoje opojného, bloudí ve vidění, chybuji v soudu.“

142 Jinak řečeno: ve vidění — oni dokonce ani v něco takovéto nevěří. A v posouzení oni říkají: „Ach, pokud ses jenom připojil k církvi, tak je vše v pořádku.“ A co máme? Bandu opilců. Dejte pozor na to, co řekl prorok — zde je Boží svědek.

„Zvratky pokrývají všechny stoly, lejn leží všude hromady! — takže místa čistého není.“

143 Žádné místo není čisté; ty stoly. Proč? Oni tam přicházejí —

opilci a nevěstky a berou kousek bílého chleba, pokrájí ho a mají večeri Páně, účastní se ji společně čistí i nečistí. Zvratky! Stoly jsou plné zvratků.

„Koho by vyučoval umění... [V takovém čase, jak náš?...] a komu, aby porozuměl učení?“

¹⁴⁴ Koho by to mohli učit, když mají své vlastní teologické zkušenosti a jiné věci, na které spoléhají? Oni se nevrátí k Božímu Slovu. Oni říkají: „Ó, to bylo na jiný věk. To je pro jinou generaci.“ Jejich stoly jsou plné zvratků. Poslouchejte toho proroka majícího nejvyšší Boží inteligenci, která skrze něho mluví.

„Odstaveným od mléka, odtrženým od prsů?“ [Ne církevním nemluvnatům!]

„Poněvadž měli naučení za naučením...“

¹⁴⁵ On teď mluví o Slově. Neříkejte: „Otec, Syn a Duch svatý,“ když ono mluví: „Ve jménu Ježíše.“ Neříkejte: „Potřeste si rukama,“ když On mluví o znovuzrození!

„...naučení za naučením, naučení za naučením, zprávu za zprávou, zprávu za zprávou, trošku odtud, trošku od onud.“

Nuže, koktavou řečí a cizím jazykem, budu Já mluvit k tomuto lidu.“ Haleluja!

¹⁴⁶ Koktajícími ústy — „mumlající“. Možná, že shromáždění prostě sedí v úctě a klidu — a někdo, jeden z nich porozumí tomu mumlání, co oni mluví. „Koktajícími ústy a neznámou řečí budu mluvit k těmto lidem“ — prorokujíc o Duchu svatém. „Koktajícími ústy budu mluvit k těmto lidem.“

Kdysi jim řekl: „Toto je odpočinek...“

¹⁴⁷ Nuže, vy bratři adventisté, kteří slavíte sedmý den, co vy na to?

„Toto je odpočinek, to je odpočnutí — nechte odpočinout znavené...“

¹⁴⁸ Bože, dej nám takového zdatného člověka, aby se s tím postavil do brány a svědčil o tom.

„Toto je odpočnutí — nechte odpočinout znavené, toto je chvíle pro oddech. Oni to ale slyšet“

nechtěli.“

149 Toto je ta smutná část toho — oni to nechtěli slyšet. Zakrouží hlavou, ušklíbou se a vysmějí se tomu, a odejdou.

150 Ale Izaiáš prorokoval a řekl: „Stane se, že On pošle Svého Ducha, a On bude korunou slávy pro církev, a silou pro toho, kdo stojí v bráně.“ Jak můžeme vědět, že jde o Ducha svatého? Řekl: „Protože koktajíci rty a jinými jazyky budu mluvit k tomuto lidu, a toto je odpočinutí a občerstvení.“

151 Ale přesto všechno, oni chtěli mít své organizace a své denominace. A oni dále hledali své stoly plné zvratků a světa, a zapletli se do rozkoší a jiných věcí světa. Oni nejsou znovuzrozeni. Odvrátili se od pravdy a jdou za věcmi světa, a převracejí Dům Páně na dům ohavnosti a špíny, kde pořádají tancovačky, party, a hádají se. A ženy nosí neslušné oblečení a šortky, stříhají si vlasy, a používají různá líčidla, a celý ten neřád, jak to Bible předpověděla.

152 Izaiáš předpověděl, že to budou dělat. Izaiáš 5. a 6. kapitola. Přečtěte si, co on tam řekl, jak se budou ženy chovat v těch posledních dnech. Boží svědectví jsou pravdivá. Oni doufali marnostem světa, místo Boží moci, která by je zachránila. Nuže, to bylo řečeno sedmdesát pět let po Joelovi.

153 Co se stalo třicet let po Ježíšově narození? Mám tu poznamenaných ještě několik dalších proroků. Třicet let po Ježíšově narození vystoupil kníže mezi proroky, ó, drazí *přátele*, Jan Křtitel! Všichni lidé věděli, že to je prorok od Boha, zvěstovatel Kristova příchodu. A on je znovu ohlášen po poslední dny.

154 Ježíš řekl: „Co jste si přišli prohlédnout? Třtinu klatící se větrem, nějakou denominaci odvrhující ho na tamtu nebo onu stranu? Jan takový nebyl!“ Řekl: „Co jste si přišli prohlédnout, nějakého hodnostáře, kterého provází nějaký psychiatr, aby se staral o jeho oblečení, a přikazoval mu, jak se má oblékat?“ On řekl: „Taková líbají nemluvnata, bydlí v královských palácích, řeční v obecných školách, a tak dále; takový člověk není bojovníkem, on nikdy nebyl na bojové linii, on neumí zacházet s dvojsečným Mečem.“ Vidíte, tak se oni vlastně chovají. „Ale, co jste si přišli prohlédnout, zda proroka?“ On řekl: „No, říkám vám, více než proroka.“

155 Poslouchejte tohoto velkého knížete, který přichází v kousku

ovčí kůže, ovinuté kolem jeho beder, který se živí bylinami v lese. Haleluja! Neměl žádnou zkušenost ze semináře; měl však prožití, protože mluvil s Bohem, a narodil se pro tuto práci. Slovo o něm svědčilo, že přijde. Ano, přátelé. Přišel na břeh Jordánu, stanul nohama do bláta, a řekl: „Nemyslete si, farizeové, kteří říkáte, ‚máme otce Abrahama,‘ ale já vám říkám, že Bůh může z tohoto kamení vzbudit syny Abrahamovi.“

¹⁵⁶ Ten kníže proroků, který měl to výhradní právo představit Mesiáše; a viděl znamení Mesiáše, a rozpoznal je, jakmile to Světlo sestoupilo z nebe dolů a spočinulo nad Ním. On byl toho svědkem! Co on o tom řekl? Tady jsou jeho slova, která prorok pověděl, jako svědek:

„Já vás křtím vodou k pokání, ale ten, který přichází po mně, je silnější než já. Já nejsem hoden ani nosit jeho obuv. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“

Jeho lopata je již v jeho ruce a on vyčistí svůj mlat. Svou pšenici shromáždí do obilnice, ale plevy bude pálit neuhasitelným ohněm.“

¹⁵⁷ On prorokoval, že přijde ten Svědek, určený Církvi — Duch svatý. „Já vás křtím vodou; to je moje poslání. Já vás budu křtít vodou k pokání.“ Haleluja. „Ale Někdo přichází po mně! Já potvrzuji toto svědectví vodou, ale přichází Někdo, kdo vám sešle něco většího. On pošle jiného Svědka — ne vodu, ale Ducha! On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ Haleluja! Boží svědek, On z vás vytáhne veškeré církevní členství. On vám dá opravdového Svědka, protože On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. A Jeho lopata je již v Jeho ruce. Sekera je již přiložena ke kořeni stromů. A každý strom, který nenese dobré ovoce, tedy bude vyřazen a vhozen do ohně. Proto, činite pokání, připravte se, protože ta hodina je již velice blízko! Ten velký kníže — jaký velký prorok.

¹⁵⁸ Po třech letech jeho prorokování, Ježíš, náš Pán, skončil svoji službu, svoji zemskou službu. Řekl: „Je pro vás užitečné, abych odešel. Jestliže neodejdu, Duch svatý k vám nepřijde. Já Ho pošlu. Ještě krátký čas a... A vy chcete vědět, kdo On je. Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí, ale vy mě uvidíte, neboť já budu s vámi, i ve vás až do skonání světa.“

¹⁵⁹ V Lukášově evangeliu 24:49, ke konci Jeho služby, když Jeho

pozemská služba byla skončena, On v Lukáši 24:49 řekl: „Hle, já posílám to zaslíbení, o kterém mluvili ti svědkové. Posílám zaslíbení, o kterém mluvil Izaiáš. Já posílám zaslíbení, o kterém mluvil Joel. Posílám zaslíbení, o kterém mluvili proroci, které Otec ukázal skrze proroky. Já posílám zaslíbení mého Otce na vás.“

„A hle, já na vás pošlu zaslíbení svého Otce. Vy však zůstaňte ve městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí šůry.“ [Přestaňte s vaším kázáním, přestaňte zpívat, nedělejte nic jiného, ale jděte do horního pokoje ve městě Jeruzalémě a čekejte, dokud nebudete oblečeni mocí šůry.]

160 Jaký to měl být svědek? „Čekejte v Jeruzalémě, dokud neukončíte dvacet let vysoké školy, nebo seminária“? „Čekejte, dokud neobdržíte univerzitní titul bakaláře“? „Čekejte, dokud se nenaučíte mluvit cizími jazyky, ano, a jestli On vás náhodou povolá na misijní pole, pak je budete moci používat“? Ne, tak to nebylo!

161 Dovolte jenom, aby ta Moc sestoupila z Výsosti, a když sestoupí, ona už to zařídí. „Vy pak čekejte, dokud nebudete tou Mocí vybaveni.“ Ó, Bože, proč to lidé nemohou pochopit? Vždyť tady přece nejde o připojení se k církvi. Je to čekání na Moc! „Čekejte, dokud nebudete vybavení Mocí šůry, neboť já Ho sešlu. On je zaslíbením Božím a já Ho sešlu. Já o tom vydám svědectví! Když On sestoupí, bude o tom svědčit! Neboť On nebude mluvit sám o sobě, ale bude mluvit o Mně.“ Amen.

162 Sledujte, co On bude dělat. „On vám připomene všechny ty věci, které jsem vás učil.“ Ne nějaké věci ze semináře. Ale co? „On vám připomene věci, které jsem vás učil — že ony jsou Slovo Boží. Vy zapomenete na všechny vaše zkušenosti ze semináře. Vy budete těm věcem rozumět — těm Slovům, která jsem vás učil. On vám ty věci připomene. A udělá ještě něco jiného, ukáže vám věci, které se mají stát.“ To je pravdivý Svědek. To je pravdivý svědek Boží. „On vám znovu přinese Evangelium — ten Duch svatý!“ Ačkoli Ono možná bylo dva tisíce let zapomenuto, možná ho pošlapali nohama jejich teologie lidské práce; ale když On přijde, „On vás přivede zpátky do Něho. Nejenom to, ale oznámí vám věci, které se budou dít. On k vám bude mluvit koktavými rty a jinými jazyky. Všechny tyto věci bude dělat. Všechno, co Bůh slíbil, bude dělat. Já mám... Já vám pošlu Otcovo zaslíbení.“

163 Když On sestoupil o Letnicích, co oni mluvili? Oni řekli: „My jsme Jeho svědci. Jsme svědkové, že ty věci, o kterých bylo mluveno, se staly.“ Ach, *přátelé!* To způsobuje, že se cítím duchovně. Oni tam vyšli, a řekli: „My jsme Jeho svědci. Nemáme žádné promoce.“ Kým byli? Navrácení — někteří z nich byli Židy, měli dobré jméno, byli ztuhlí a naškrobení, to vše ale od nich bylo vzato.

164 Podívejte se na toho ctižádostivého Šimona Petra, který tak uvažoval, a byl tak naškrobený. Nic nečistého by nesnědl.

165 A co ten ambiciózní Pavel, všude pronásledující církve! Co se stalo, když Ho potkal — toho Ducha svatého na cestě do Damašku? Postavil se před Festa a prohlásil: „Já nejsem šílený. Ale na té cestě, kterou oni nazývají herezí, na té cestě, já sloužím Bohu našich otců.“

166 Oni mluvili: „My jsme Jeho svědky.“ Tedy, ve dni Letnic tam byli tři nezpochybnitelní svědkové.

167 *Ten* první, to bylo Slovo tamtěch proroků, že Bůh vyleje svého Ducha na lidi v posledních dnech. Ten svědek, kterého měli proroci, bylo Slovo Boží. Ono se vyplnilo. To byl jeden svědek — poselství proroka se vyplnilo. „Na všechny lidi pak vylejí svého Ducha. Oni budou mluvit koktavými ústy, a cizími jazyky budu mluvit k tomuto lidu.“ Tam to bylo. Oni to nemohli zapřít. Protože tam byli tři svědkové. To byl jeden, že prorocké Slovo se vyplnilo.

168 Dalším svědkem, to byli lidé. Oni svědčili: „Něco se stalo.“

169 Já jsem byl v horní místnosti. Byl jsem velice ostýchavý. Styděl jsem se. Já vím, že On byl vzat nahoru a já — styděl jsem se před celou tou skupinou hodnostářů, stojících kolem. Styděl jsem se před nimi. Styděl jsem se za to, že možná — nechtěl jsem o tom nic mluvit, protože jsem se obával, že začnu upadat do nějakého rozrušení.

170 Tak to právě dnes vypadá s ambiciózními církvemi. Oni se bojí, aby nevyvolali příliš mnoho rozruchu. Bojí se, že udělají něco nesprávného. Ó, vy, ambiciózní, samolibní! Co potřebujeme? Vylití Ducha svatého! Potřebujeme naplnění — sestoupení Ducha svatého.

171 Oni mluvili: „My jsme Jeho svědci, protože jsme Jím byli naplnění.“ Petr řekl: „Muži z Judska i všichni, kteří přebýváte v Jeruzalémě, toto ať je vám známo. Jistěže tito nejsou opilí, jak se domníváte. Vždyť je teprve třetí denní hodina. Ale toto je to, co bylo předpověděno ústy proroka Joele: „A stane se v posledních dnech,

praví Bůh, že vylíjí ze svého Ducha na veškeré tělo.' My vydáváme svědectví, že Slova proroků jsou pravdivá, protože že jsme teď byli naplněni!" Ach, přátelé!

172 Právě to potřebujeme. Právě to potřebuje církev. To vlastně potřebuje sto sedmdesát pět tisíc vyznávajících křesťanů na celém světě — další vylití Ducha svatého! Ne vracet se zpátky a studovat dvacet pět let; ale být naplněni Duchem svatým, tím Svědkem uvnitř nás, vydávajícím svědectví o zmrtvýchvstání Krista a o Slově Božím. „Jan byl na ostrově Patmos kvůli Slovu Božím — protože svědčil o Slově Božím.“

173 Tam se vyplnilo Slovo proroků. Tam byli lidé, kteří o tom vydávali svědectví. A byl tam sám Duch svatý! A tak existují tři svědci. A Bible říká: „V ústech tří svědků ať je potvrzeno každé Slovo.“ To je správné.

Tam se prorocké Slovo vyplnilo.

174 Byli tam lidé, kteří řekli: „Něco se se mnou stalo! Něco se stalo! Já se už nebojím. Už nemám strach ze smrti. Již se nebojím ničeho. Něco se stalo. Zapomněl jsem na všechnu moji teologii. Zapomněl jsem na všechny lidské tradice. Něco se stalo!“ Ať je vám to všem známo, poslouvejte, co vám řeknu: „Oni nejsou opilí!“ Oni prostě ztratili veškerou svoji důstojnost. Prostě se opili Duchem svatým.

175 To vlastně potřebujeme. To potřebujeme — rozumnou, citlivou skupinu lidí, kteří dokážou vyjít a postavit se před Boha a povědět: „Pane, neudělej mě členem církve, ale udělej mě svědkem. Vylej na mě svého Ducha a naplň mě. Dovol mi být Tvým svědkem.“ Právě to potřebujeme. To je důvod, proč dnes církev trpí, ona to postrádá. Je ve stavu anemie, a to proto, že odvrhli krev Ježíše Krista.

176 Ano, Duch svatý o tom sám vydává svědectví, když říká: „Tak to je!“ Oni tam byli, a jiní lidé to nemohli zapřít.

177 Ti muži nečekali ve škole, aby dosáhli nějaké vysoké vzdělání. Byli zaostalými a nevzdělanými lidmi, byli to rybáři a pastevci. Byli to obyčejní lidé. Bible říká: „Prostí lidé rádi poslouchali Ježíše.“ Ne nějaká chátka, ne, ani ti vážení lidé, ale obyčejní lidé Jej rádi poslouchali. A byli tam ti prostí lidé; slyšeli Jej a řekli: „My jsme svědky toho, že jsme Něco obdrželi; ačkoliv stěží známe náš vlastní jazyk.“

¹⁷⁸ Ale ti lidé ptali: „Jak to, že jim rozumíme? Copak oni nejsou Galilejci?“ Galilejci byla chudobná třída lidí. Tamti se ptali: „Jak to, že slyšíme ty Galilejce mluvit v našem rodném jazyce?“

¹⁷⁹ *A takto* vydávali svědectví o Duchu svatém, svědčili o tom, že Slovo Boží se vyplnilo! „Já vyleji svého Ducha na veškeré tělo. A koktavými ústy a cizími jazyky budu mluvit k těmto lidem, a to je to odpočinutí.“ Vydávání svědectví — svědek. Toto je vydání svědectví o tom. Jistě.

Měl tři svědky. Jaké?

¹⁸⁰ Prorocké Slovo, Boží Slovo. Protože ti proroci nemluvili svá vlastní slova, ale bylo to Slovo Boží, které On vkládal do jejich úst.

¹⁸¹ Stojím tu a dívám se na mladého Nora, praktického lékaře, který tady sedí po druhé straně, a který urazil dalekou cestu z Norska až sem, abych se za něj modlil. A onehdy večer, když jsme spolu seděli při soukromém rozhovoru, Duch svatý sestoupil do té místnosti.

¹⁸² On řekl: „Já čekám, bratře Branhame, abych pochopil, co bude řečeno.“

¹⁸³ Tehdy Duch svatý prozkoumával do hloubky celý jeho život, až do místa, kde se něco přihodilo, řekl mu o tom, co se stalo, a v jakém je stavu a všechno o tom, řekl mu tu věc. Co to bylo? Boží Duch, vydávající svědectví!

¹⁸⁴ Zřejmě tu sedí také další mladý člověk, kterého sem poslal sbor bratra Palmera. Všichni byli bezradní a nevěděli, co mají dělat; on byl kvůli něčemu úplně *řikajíc* nadranc. Milý, příjemný člověk — myslím, že odjel domů. Ale tam bylo — on ho sem poslal. Bratr Palmer mi napsal dopis, ve kterém píše: „Bratře Branhame, já vím, že jsi velice zaneprázdněný“ — nebo něco v tom smyslu — „ale kdyby sis na něj našel chvilku času — protože je to dobrý bratr.“ A sbor ho poslal. Měl se mnou soukromý rozhovor. Když tam seděl, s něčím vážným, hluboko ve své mysli, ale dříve, než vůbec dostal příležitost něco povědět, Duch svatý proniknul do jeho mysli, odhalil to, vytáhl to na světlo, a ukázal. A on se radoval, a slzy stékaly po jeho tvářích. Proč? Bůh vydává svědectví! A přes koho, zda skrze Williama Branhama? Vůbec ne. Skrze Ducha svatého! Amen. To je Boží svědek.

¹⁸⁵ Dovolte, abych vám řekl ještě něco jiného. Proč on... Ten prostý člověk, který tamhle sedí, se jmenuje Higgibotham — byl tady v tomto

sboru diákonem, ale s touto funkcí už skončil, a teď je prostě věrným členem sboru. On se dnes ráno postavil, mluvil jazyky, myslím že i prorokoval. Proč dnes ráno, když on podával výklad, Duch svatý řekl: „Já jsem pomazal Mého služebníka, aby vám předložil věci, o kterých musíte vědět.“ Ó! Proč? Slyšel jsem ho, když jsem tu stál se skloněnou hlavou, a hluboko v mém srdci jsem se zalykal slzami.

Ten muž o tom nic nevěděl; nikdy jsem mu neřekl ani slovo — ani nikomu jinému, o čem mám v úmyslu kázat, protože já jsem prostě přišel za kazatelnu. A on tam stál, zjevil téma a řekl lidem, aby se ztišili a připravili na to. „Já k vám budu mluvit“ — pověděl — „Já jsem ho poslal k mnoha národům, k mnoha lidem — totéž Poselství. A budu k vám dnes dopoledne mluvit. Buďte pozorní“ — řekl — „protože Já jsem ho pomazal a poslal ho sem.“ Ó, Bože! Co to je? Duch svatý, pravdivý svědek Boží. Kým On je? Božstvím, přebývajícím v člověku! Haleluja!

¹⁸⁶ Co tedy? Sboře, to je důvod, proč já nemohou přijmout křest Duchem svatým, který je provázen křikem, třesením, mluvením v jazycích, nebo nějakým vzrušením. Ono je to celkem dobré, rozumíte. Ty věci jsou v pořádku, ale ďábel to dokáže velice dobře napodobit.

¹⁸⁷ Duch svatý je Božství, Bůh, přebývající v člověku! Je to něco více než nějaké vzrušení. Je to něco více než mluvit jazyky. Je to něco více než křičení v Duchu. Je to něco více než pláč. Je to něco více než se připojit k církvi. Je to Bůh, žijící v člověku, Božství — sám Bůh přebývající v člověku, a on může mluvit, a je to přesně totéž, jak by mluvil Bůh — to je Církev Ježíše Krista. Právě tímto způsobem vyšla první apoštolská církev.

¹⁸⁸ Jak velice je to odlišné od dnešních církví! Proč se odlišujeme, protože jsme od Toho odstoupili ve chvíli, kdy naše denominační organizace začala fungovat, bylo to přibližně ve druhém století po Kristu, v rané katolické církvi — založili organizace, a učili filozofii nějakého člověka.

¹⁸⁹ Dnes je tam mnoho lidí, kteří „jednají dobře“. Připojují se s církvi. Poslouchejte mě. O tom vlastně mluvil bratr Higginbotham dnes ráno; ne Higginbotham, ale Duch svatý mluvil skrze něho! My jsme lidmi „dělajícími dobře“. Připojíme se k církvi, a chceme být tak milující a milí. Rozumíte? Nechceme prostě zranit někoho city, samozřejmě, že ne. Chceme být takovými sympatickými křesťany. A

lidé — chtějí vyrobit Krista.

¹⁹⁰ Krista nedokážete vyrobit. Haleluja. Ó, kdybych jenom mohl vzít některá Slova, která mi předložil Bůh, abyste mohli srozumět, co chci říct.

¹⁹¹ Ovcí nemusíte prosit, aby přinášela vlnu. Nemusíte ji prosit, aby toho roku vyprodukovala trochu vlny. Jestli ona je ovcí, tak tu vlnu má, protože je ovcí. Ona nemusí říkat: „No, já — jsem... Myslím, že jsem ovce, takže si raději v mé ohradě pospíším — musím přinést trochu vlnu mému pánu.“ Ona se ale o to nemusí starat. Tak dlouho jak je ovcí, tak bude přinášet vlnu. Ona jí nemusí uměle vyrábět.

¹⁹² Nemusíš vyrábět nějakou umělou pobožnost a mluvit: „Já mám — já to teď nesmím dělat; já vím, že jsem křesťan.“ Ó, bratře, zkoušíš spasit sám sebe, svými skutky, svým vlastním lidským úsilím! Přesto buď upřímný!

¹⁹³ Důvodem toho jsou „slabé“ kazatelny, „slabé“ školy a „slabé“ semináře. O to právě jde — učí lidskou teologií! Oni dávají... oni dnes říkají, že síla křesťana... oni jenom...

„Jsi křesťan“?

„Ó, já jsem metodista.“

„Jsi křesťan“?

„Ó, já jsem baptista.“

Taková je dneska síla křesťanství.

¹⁹⁴ Jaké je to jiné! Haleluja! Jak velice odlišné od první Církve! Oni nemluvili žádnou z těchto věcí, ale oni byli naplněni „Energíí“ — mocí Ducha svatého, která je osvobodila od jejich hříchů a smrti. Oni nebyli křesťany podle jména. Měli lásku Boží, která hořela v jejich srdcích a byli připraveni jít na smrt.

¹⁹⁵ Becky — moje dcera, mi nedávno večer četla o gladiátorech. Řekla: „Tati, poslechni si tohle.“ Ale nemohu si teď vzpomenout na jeho jméno, promiňte. Ale jeden mladý křesťan byl v Římě vpuštěn do arény, aby tam bojoval, jako gladiátor.

Já jsem stál v té aréně a modlil se. Její staré zdi se už bortily.

¹⁹⁶ A když tam v těch dávných dobách sedávali, se zálibou se na ně

dívali. Gladiátoři se museli navzájem zabíjet. Bůh mluvil... V dávných dobách, když oni se utkali, zabíjel jeden druhého, tak se to vlastně dělo. Bůh byl proti tomu.

¹⁹⁷ A jeden odvážný, jeden z nich... Jedno z prvních znamení křesťanství, byl odpor k zabití člověka. To je pravda. A můžete někoho zabít mnoha různými způsoby, než ho prostě bodnout nožem; můžete to udělat, když budete mluvit proti jeho pověsti, a mnoha jinými způsoby.

¹⁹⁸ Ale ten gladiátor — oni na něho vypustili lva. Ale díky síle a mocí Boží, on zabil toho lva mečem, nožem. Lidé aplaudovali; byl to hrdinský čin. Oni se postavili. Byl vpuštěn další lev, kterého také zabil mečem. A potom vpustili muže, velkého, silného, vysokého, černého afrického pohana. A ten křesťan s ním musel bojovat, ale on to nechtěl udělat. A v tom boji, povalil toho Afričana na zem, a držel svůj meč těsně nad ním. A samozřejmě ten Afričan řekl: „Pane, zabij mne rychle, abych nemusel trpět. Netrap mě. Zabij mě rychle.“

¹⁹⁹ Ten křesťan odhodil svůj meč, sundal ze sebe zbroj, poodešel, a stanul před císaře a řekl: „Císaři, jsem křesťan. Můj Pán a Spasitel nám nedovoluje vzít někomu život. Já budu zabíjet divoké šelmy, ale nezabiju mého bratra. Odmítám zabít člověka.“

²⁰⁰ A císař a všichni římsští hodnostáři, a tak dále, povstali a řekli: „Ty chceš povědět, že gladiátor, otrok, bude odporovat hlasu Říma?“

²⁰¹ A zavolali na toho silného pohana: „Vyskoč, vezmi do ruky meč a zabij ho!“ On vyskočil a vzal meč toho křesťana. Ten nezbrojený křesťan roztáhl ruce. A ten pohan mu probodl jeho mečem srdce — vrazil mu meč přímo do srdce. A když jeho krev zurčela a vylévala se, naplňujíc jeho plíce, protože ten velký meč mu probodl plíce, ten mladý křesťan upadl na svá kolena a řekl: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha.“ A my mluvíme, že trpíme pro Krista? Jaké bude naše svědectví v porovnání s tímto mužem?

*„Ó, víra našich otců stále žije!
Navzdory žaláři, ohni a meči.“*

²⁰² Byli tam muži, kteří byli připraveni vyznat Krista, a to znamenalo smrt. Čím oni byli? Oni přijali Svědka. Byli naplněni Duchem svatým. Ti první křesťané se nebáli smrti. Po této události,

Římské císařství vidělo, že v křesťanech něco je. A co oni udělali? Oni je nominovali, a následně z nich udělali denominaci, a přivádějí je do ní, na základě jejich prohlášení, bez přijetí toho Svědka.

²⁰³ Tam se právě dnes nacházejí luteráni, baptisti, presbyteriáni, a tak mnoho takzvaných letničních — jdou po té cestě bez přijetí Božího svědka. Ale Duch svatý je náš Svědek. Ano. Jak oni se odlišují od těch původních církvi tamté doby!

²⁰⁴ Dnešní církev říká: „Připoj se k církvi.“ Jak říká staré přísloví: „Když se člověk připojí k církvi, obléká si nový plášť.“ To je pravda. Ale když je naplněn tím Svědkem — pak je do toho pláště vložen nový člověk! Tady nejde o nový plášť na člověku, ale je to nový člověk v plášti. My dnes potřebujeme, více nových stvoření v plášti! Toto je plášť kléru, o kterém mluvím. Ano, my potřebujeme ten opačný. Ten počáteční...

²⁰⁵ Dnešní církev se pokouší spasit sama — vlastními dobrými skutky. „Ó, já jsem křesťan, musím být opravdu milý. Já to musím dělat.“

²⁰⁶ Ale ta první církev — co oni dělali? Čekali. Nepokoušeli se změnit sami sebe, ale čekali na samotného Boha, aby přišel a změnil je — z farizeů na svědky.

²⁰⁷ A co my dnes potřebujeme? Další očekávání na Ducha svatého, svědka Božího, aby přišel a změnil nás z chladných a naškrobených farizeů, na svědky zmrtvýchvstalého Ježíše Krista. Haleluja! Duch svatý není nějaká prázdná skořápka, místo, kam lidé jdou a...

²⁰⁸ Církev není nějaká prázdná skořápka — místo, kam lidé chodí — nějaká velká stará hala, budova, nebo něco takového, v hodnotě stovek miliónů dolarů, nebo něčím takovým. A my vydáváme veškeré naše peníze na něco takového — vydáváme na to milióny a milióny a milióny dolarů. Dnešní církev je na tom finančně o mnoho lépe, než kdykoliv byla. My ale kupujeme budovy. A tady vidím, velkou organizaci, která financuje stavbu v hodnotě šesti miliónů dolarů — tady v Missouri. Zatímco všichni celou dobu mluvíme: „Příchod Pána je blízko“ — letniční hnutí. Jiní letniční vycházejí mezi ploty, a podobně, a snaží se postavit největší budovu, a najít nejlépe vyškoleného kazatele, jakého jen mohou, a dostat ho do ní.

²⁰⁹ A tímto se vzdalují od kompletního naplnění Duchem svatým,

vzdalují se od Božského uzdravování, vzdalují se od Ducha svatého a moci.

²¹⁰ A všechno, co teď děláme, je jenom to, že soutěžíme s metodisty. A teď se spojily ty velké svazky církví, a tak dále, naprosto popíráme naše evangelické postavení, protože jsme se zorganizovali a spojili. Nyní oni patří do Světové rady církví. Jaká hanba! Jaká hanba za něco takové! Jaká škoda, když ten svět umírá, a komunismus ho požírání! A komunismus povstal kvůli slabosti křesťanství; to je pravda — tomu takzvanému „křesťanství“.

²¹¹ Jakou příležitost má dnes Církev živého Boha, aby povstala na nohy a svědčila o křtu Duchem svatým, a zatřásla tímto světem!

²¹² V Bibli — Jeremiáš 42. kapitola — oni měli tehdy zrovna takový čas, jaký mají teď. Báli se, že přitáhne babylonský král, aby je odtáhl do otroctví. A všichni ti velcí důstojníci a vysocí úředníci a ostatní, nevěřili prorokům. Oni jenom mluvili, že věří — aby vypadali nábožně. A tak zavolali starého Jeremiáše a mysleli si, že se pomátl. Přivedli ho tehdy z pustiny, pravděpodobně byl ovinutý dekou, vlasy mu padaly do obličeje, živil se bylinkami, a cokoliv našel v pustině k jídlu. On předstoupil a oni řekli: „Proroku, zjisti, jaká je Boží vůle vzhledem k nám. Řekni nám, co máme dělat. A my se podřídíme vůli Páně, ať už to bude dobré, nebo zlé.“

On řekl: „Budu ve vaší věci, hledat Pána.“

²¹³ On odešel, a uplynulo deset dní do doby, kdy Pán k němu promluvil. Vrátil se zpátky, všechny je svolal dohromady a řekl: „TAK PRAVÍ PÁN.“ Řekl: „Slyšte lidé.“ Haleluja! „Vy se bojíte babylonského krále“ — podobně, jako my se bojíme Ruska. Dále řekl: „Všichni se připravujete utéct do Egypta, protože víte, že on přichází.“

²¹⁴ A my utíkáme z jednoho města do druhého a zkoušíme utéct před atomovými bombami a stavíme kryty a všechno možné. K čemu to bude dobré? Zbavte se veškerého hřichu!

²¹⁵ Jeremiáš řekl: „Jestliže se vrátíte k Bohu — oddejte vaše srdce Bohu, vraťte se ve svých srdcích a dodržujte Jeho přikázání a všechna Jeho ustanovení a dělejte to, co je správné, a potom se nemusíte bát babylonského krále.“

²¹⁶ Víte, co řekli lidé, když uslyšeli svědka Božího? Řekli: „Ty jsi prorokoval falešně. My jdeme do Egypta.“

²¹⁷ A když tam dorazili, přišel Jeremiáš, vzal dva kameny a zapustil je do jílu a řekl: „Můj služebník, král Nabuchodonozor, přitáhne až sem. On vás stejně vezme do zajetí! Tak nebo onak, zemřete ostrostí meče.“

²¹⁸ Bratře, v dnešní době, neexistuje vůbec žádná jiná možnost, jak uniknout před odsouzením, čekajícím na lidstvo, mimo starobylého pokání, poslaného Duchem svatým.

²¹⁹ Nemám nic proti mým bratřím. Já mluvím také sám o sobě, my jsme evangelisté. Billy Graham — velký evangelista; Oral Roberts — velký evangelista. Jsou to velicí muži. My si jich vážíme.

²²⁰ Ale my nepotřebujeme evangelisty. Co to je? Organizování politiky — sjednocování metodistů, baptistů a všech letničních skupin dohromady, ke spolupráci, aby se ukázalo, jak jsme velcí, a kolik jich dokážeme získat. To my nepotřebujeme.

²²¹ My potřebujeme očekávat na Boha, dokud Duch svatý nepřijde s Mocí a vykopením. My potřebujeme ty, kteří zvěstují spasení, ne evangelisty. Potřebujeme spasení. „My můžeme obsadit tuto horu! Co to je za hora před námi, kterou oni stavějí? „Ona bude jako rovina,“ řekl Bůh. „Zůstaňte v zemi.““ To souhlasí.

²²² My dnes nepotřebujeme probuzení, ale spasení, podobně jako ve dnech probuzení ve Wellsu. Tehdy lidé padali v obchodech na zem a plakali, protože byli usvědčeni; všechny putyky a zábavné podniky byly zavřeny, a lidé začali plakat a modlit se — to je právě to, co dnes potřebujeme. Ne sto padesáti tisícová shromáždění, jak tomu bylo nedávno, a několik z nich odříkalo „Zdravas Marie“ a někdo jiný pověděl něco jiného — odříkal krátkou modlitbu; a potom odešli a dali si společenský přípitek a šli domů. To není den modlitby! Potřebujeme den pláče a nařikání a čekání až Bůh sešle Ducha svatého — svého Svědka! Ne nějakou prázdnou skořápku, ne prázdnou denominaci, ale Božství přebývající v člověku.

²²³ Ježíš v Markově evangeliu pověděl, že když přijde Duch svatý, On bude svědčit v každé následující generaci až do konce. Řekl: „Tato znamení! Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení. V mém jménu budou vymítat démony.“ Jak dlouho tu tento Svědek bude? Až do konce světa! Jak dlouho? V každé generaci! „V mém jménu budou vymítat démony. Budou mluvit v nových jazycích. Budou brát hady; a kdyby vypili něco

jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a ti se uzdraví.“ Ježíš řekl, že Duch svatý, kterého On pošle, bude Svědkem až do konce toho věku, a v každé generaci, která bude následovat.

²²⁴ Tedy, když On to takhle řekl, my jsme Jeho svědci! Amen. Poslouchejte teď pozorně, snažte se to porozumět a poslouchejte, když končím. My, kteří jsme přijali Jeho Ducha, jsme Jeho svědci.

²²⁵ Jeho Slovo svědčí o tom, že v posledních dnech nastane odpadnutí, a nastane studený, formální, bezmocný věk církve. Právě v tom čase *teď* žijeme. Církev, která nemá moc — „budou mít vnější způsob zbožnosti, ale zřeknou se její moci. Od takových se odvracej!“ On dal znamení, že „nastanou časy, kdy se ten člověk posadí v Božím chrámu, a bude se vydávat za Boha. On přijde, a bude vládnout národům.“ Jak se to dokonale vyplňuje, všechny tyto věci! Jak dokonalé je Boží Slovo!

²²⁶ Podobně, jak král Nabuchodonozor v minulosti, když se mu zdál ten sen, a Daniel mu ho vyložil — jak ta království, jedno každé z nich, počínaje babylonským, přes Médo-Perské, k Řeckému a k Římanům; tak jak ony odpadaly, v přesném datu a čase a způsobu, přesně tak, jak to Bůh předpověděl.

²²⁷ Boží Slovo je pravdivý svědek! A Boží Slovo předpovědělo: „V posledních dnech nastanou nebezpečné časy, lidská srdce se budou chvět strachem, nastane velký zmatek, a neštěstí mezi národy. Nastane také odpadnutí v církvi! A povstanou lidé, představující se jako velicí hodnostáři, a tak dále, budou houfně odcházet z církve; a budou mít způsob zbožnosti, a zřeknou se té opravdové moci Boží.“ Církev se slučuje! On mluvil o církvi, která se dostane do takového stavu.

²²⁸ Jsme svědci, že Slovo Boží se vyplňuje. Církev je v tom — každá organizace je právě teď v tom stejném stavu. Mohu vyzvat každého člověka, aby mi ukázal kteroukoliv organizaci, která by hořela pro Boha, naplněnou Duchem svatým a znameními, které ji následují. Vstaň, a ukaž mi jednu, jakoukoli organizaci! Taková neexistuje! Není toho na stránkách Bible. To souhlasí. Všechny jsou bezmocná a mrtvá. Pochopte to!

²²⁹ Ale On tam také prorokoval, že v té době bude pravá Církev — malé stádečko, zbytek. On řekl, že bude, a tak bude. „Budou lidé, kteří znají svého Boha,“ řekl prorok, „budou konat skutky v posledních dnech.“

²³⁰ On řekl, že v posledním čase, bude večerní Světlo. Řekl to prorok! Boží pravdivý svědek řekl toto: „V čase večera bude Světlo.“ Co je to večerní Světlo? To stejné jako ranní Světlo. Prorok řekl: „Nastane den, který nebude ani dnem, ani nocí“ — ponurý den, jako je dnes venku, jenom tolik světla, aby bylo vidět, jak se pohybovat. Ale řekl: „V čase večera bude Světlo.“ Co to bude? Oni všichni budou přicházet zpět, budou se vracet v ranní době dne! „V čase večera bude Světlo.“

²³¹ On řekl: „V posledních dnech povstane prorok“ — Malachiáš 4 — ukazující znamení ze dnů Lota, a tak dále, a také prorokující, aby se lidé vrátili: „Vraťte se k víře letničních otců! Vraťte se k originálu! Vraťte se zpět k Bibli! Vyjděte z organizací a denominací a vraťte se k tomu, co bylo na počátku! Vraťte se k originálnímu dni Letnic, k originálnímu naplnění Duchem svatým, k originální moci Boží!“ Slovo svědčí, že se to stane!

*V čase večera bude Světlo,
cestu do Slávy, určitě naleznete.
Ve vodní cestě je světlo dnes;
pohřbené v drahém jménu Ježíše.*

*Mladí a staří, činite pokání ze svých hříchů,
Duch svatý vejde jistě i do vás,
Večerní světlo přišlo sem,
jistota, že Bůh a Kristus jsou jeden...*

²³² Boží Svědek, Duch svatý, sám Duch svatý žijící v nás — On se nikdy nespolečí s organizací. Boha nemůžete zorganizovat. On je Bůh! Co udělat? Vraťte se zpět na cestu, jaká byla na začátku. On se vrátí na začátek, zpátky k originálu — tam, kde se to začalo. Bude křtít stejně, jak na začátku. Bude učit o Duchu svatém, stejně, jako na začátku. Oni budou učit lidi, stejně, jak je učili na začátku. Bude se stranit organizací, tak jak oni na začátku. Bude mít dost místa, pro každého, kdo přijde — tak jak měli na začátku. Oni budou čistí a svatí, tak jak byli tamti. Budou naplněni Duchem, tak jak byli tehdy. Budou nebojácní, tak jak byli tamti. A ty samé věci, které se jim děly, budou se dít těm, v těch posledních dnech — v čase večerního Světla, tak jak bylo v tom čase.

Bůh pošle ten Hlas, a tak je vyvolá ven.

233 Dnes máme svědky všeho druhu. Všechny možné. Máme metodistické svědky, baptistické svědky, presbyteriánské svědky, katolické svědky. Pokud Pán dovolí, příští neděli, budu kázat o čtyřech různých stádiích církve — pokud bude Pán chtít. No, dnes máme všelijaké druhy svědků, ale je jenom jeden pravdivý Svědek.

234 Příroda stále svědčí o tom, že Bůh existuje. On stále zůstává Bohem, jakým byl tehdy, když stvořil první strom. Souhlasí?

235 Proroci — proroci dávných časů svědčili a měli Slovo Boží a kázali Slovo Boží a ono se vyplnilo přímo před nimi. A Bůh řekl: „Jestliže je někdo mezi vámi, kdo je duchovní nebo prorok, já Pán, se mu ukážu ve viděních, budu k němu mluvit ve snech. A jestli to, co on mluví, se vyplní, tak ho poslouchejte.“

236 Ten stejný Bůh, dělá ty stejné věci dnes. Vidíme, že dnes se děje totéž. On mluvil o tom, že večerní Světlo, znovu přijde. „Povstane někdo, kdo obrátí víru synů k otcům, dříve, než přijde ten veliký a hrozný den Páně, planoucí jako pec a sežehne zemi.“

237 A my vidíme, že atomové bomby tam visí. Nedávno jsme viděli, jak Rusko dělalo *nukleární* pokusy svých bomb; byly padesátkrát žhavější a silnější než ta, která spadla na Hirošimu. Není se co divit, že Japonsko volá o mír, oni volají a modlí se! Hirošima — kdy jim to vypálilo oči a jazyky na místě, vzdáleném stovky mil od centra *výbuchu*. Ale ta bomba, kterou oni teď odpálili, byla padesátkrát silnější. Viděl jsem, jak radioaktivní spadl minul Ameriku, jak obcházel kolem země, ale když se vrátí, přijde znovu nad Ameriku. Protiatomové kryty?

238 Říkám vám, je doba oddělení, ano, oddělit se od věcí světa! „Kam půjdeš ty, bratře Branhame?“ Zpátky do rukou Božích. To souhlasí. Ať Duch svatý o tom svědčí. Je to Boží svědek.

Pomodleme se.

„Kam půjdeš ty, bratře Branhame?“

239 My tomu věříme. Věříme, že Slovo je pravda. Vidíme, že ono je pravda. Vidíme, že On to prorokoval pro tyto poslední dny. My to vidíme. Vidíme, že Jeho strom o tom vydává svědectví. Vidíme, že Jeho květiny o tom vydávají svědectví. Vidíme, že Jeho Slovo o tom svědčí.

Vidíme, že Jeho Duch o tom svědčí.

„Co musíme udělat, bratře Branhame?“

240 Odejděte, utíkejte z toho světa! Vyjděte z těch věcí, ve kterých se nacházíte. Spolehněte se jedině...

„Kam máme utéci, bratře Branhame?“

241 Polož se znovu do rukou Božích a řekni: „Pane, naplň mne. Naplň mne, ó Pane, tvým Svědkem.“ Dej, ať je Duch svatý mým průvodcem. Ať On ne... Nenech mě chodit každý den dokola a říkat: „No, já jsem křesťan. Nesmím dělat tohle a nesmím dělat tamto. Dovol, abych byl tak naplněný Duchem svatým, aby moje duše nemohla zůstat tiše.“

Říkáš: „Mám strach z fanatismu.“

242 O to se vůbec nestarej. Jestliže vejdete do Božích rukou, pak tam nebude ani špetka fanatismu.

243 Během probuzení ve Welsu, když velký vůdce toho probuzení ve Welsu... Oni mu mluvili: „Ty budeš mít jenom bandu fanatiků.“

244 Jediná slova, která řekl, byla: „Uklidněte se, a dovolte Duchu svatému, aby mohl činit Svou vůli. Uklidněte se a nechte Ducha svatého působit.“ Nepovstala ani špetka fanatismu. Ne, oni byli všichni opravdově zrození z Ducha Božího.

245 Probuzení Ducha svatého! Ó, Bože, sešli Ho na můj malý sbor, Otče! Sešli Ho na tyto čekající lidi. Otče, zatímco zpíváme už po několikáté tu starou píseň:

*Oni byli v horním pokoji,
všichni byli jedné mysli.
Když Duch svatý sestoupil,
který byl zaslíbený naším Pánem.*

*Ó, Pane, sešli svoji moc v této chvíli,
Pane, sešli svoji moc v této chvíli.
Pane, sešli svoji moc v této chvíli,
a pokřti každého z nás.*

246 Otče, Bože, od těch malých dětí — já mám v této malé místnosti

dvě dcerky a dva syny, Pane, sešli moc na ně. Jsou tu se svými dětmi i jiní muži a ženy; sešli tu Moc v této chvíli!

247 Sedí tu matky a otcové, možná, kdyby dnes umírali, museli by přejít přes Jordán sami. A, ó Bože, když oni přijdou k tomu — přibližují se k tomu břehu, kdy mají naposledy vydechnout, a zazáří blesk a Jahvův hněv spadne na to tělo, které se narodilo v hříchu, jak budou hvízdát brzdy, a blesk bude burácet, a ty velké brzdy... a ty nebezpečné mělčiny. Ó Bože, ať se zakotví právě v této chvíli v Ježíši, aby viděli, kdy ten čas nastane, že tam je kotva, která drží, která je převede mezi těmi všemi nebezpečnými mělčinami. Ani blesk ani nic jiného je nemůže potopit. Oni jsou bezpeční v Ježíši. Dej to, Pane.

248 Měj s námi slitování. Odpusť nám naše hříchy. Daruj nám to, Pane. Naplň nás Duchem svatým.

249 Abychom se, Pane, nespokojili s tím, že se připojíme k nějaké církvi a budeme zkoušet být křesťany, nějakým svým vlastním úsilím, nějakým způsobem, nebo se pokoušet něco vyprodukovat a říkat: „No, já jsem se připojil k církvi, a tak lidé budou očekávat, že budu křesťanem. A teď už nesmím dělat tohle a nesmím dělat tamto, protože jsem křesťanem.“ Ó, Bože, kéž bychom se dostali z toho stavu farizejství, Bože, z té bandy pokrytců! Ó, Bože, dovol mluvit Duchu svatému to, co jsem měl na mysli, Pane. Nenalézám slov, kterými bych to vyjádřil. Nechceme být samozvanými farizeji.

250 Bože naplň nás božskostí. Naplň nás Mocí a elánem tak, že naše duše vzplanou, a On bude naší silou. Naším svědectvím bude Bůh. Naše slova budou Jeho slovy. Dáblové se budou trást. Svět se bude trást a kolébat se od uderu Toho, Pane. Kdybys jenom mohl najít lidi, kteří budou ochotni očekávat na Pána!

*„Ti, kteří očekávají na Pána, nabývají novou sílu.
Budou se vznášet na křídlech, jako orli.
Poběží a neunaví se. Půjdou a nezemdlí.
Ó, nauč mne, Pane, nauč mne, Pane, čekat.
Nauč mne čekat, když srdce planou.“*

Velké probuzení, které prochází zemí — říkají, že mají tisíce a tisíce, a tak dále, Pane: velké, vzletné věci.

*Dovol, abych pokořil svou pýchu, vzýval Tvé
jméno;
Doplň míru mé víry, ať se dívám na Tebe.
Dovol mi být na této zemi tím, čím mě chceš mít
Ty, Pane.*

²⁵¹ Abychom posvětili naše malé křehké lodky, dnes dopoledne, tu malou kapli hanebného těla, o kterou se tak velice staráme — chceme pracovat tolik a tolik dnů, a zajistit mu výhodné místo, bydlíme v pěkných domech, jezdíme v pěkných autech. A, ó, Bože, pak směřujeme své oči na to, a odvracíme je od toho velkého vykoupení. Ó, Bože, dovol nám odložit stranou ty malé nicotné, drobné věci, abychom věděli, že je necháváme tady na zemi. Dovol nám, abychom hledali ten Nebeský poklad — toho Ducha svatého, toho pravdivého svědka Božího.

²⁵² Úspěch nikdy nesvědčí o Bohu. Duch svatý svědčí o Bohu. Co na tom záleží, jestli se naše denominace rozrůstají, nebo máme mnoho členů, případně se dobře oblékáme, nebo jezdíme v dobrých autech, nebo jíme dobré jídlo? Musíme to všechno zanechat. K čemu by to bylo dobré mé vlastní matce, která nedávno zápasila se smrtí? Uvědomuji si, Pane, že ty věci nemají vůbec žádný význam.

²⁵³ Kéž by naše oči byly nasměrovány na Ježíše a na Ducha svatého, a ať On přijde do našich srdcí a je Svědkem. Abychom my byli Jeho svědky, Pane. Abychom zůstali v takovém stavu, Otče, a vydávali o tom svědectví. §

²⁵⁴ Dnešního rána, leží na této kazatelně hrstka kapesníků od nemocných a postižených, Bože, nechť Bůh, který mě dal včera toto poselství, nechť Bůh, který dnešního rána mluvil skrze bratra Higginbothama a předpověděl jeho příchod, nechť Bůh, který dává vidění, mluví.

Odporuji každému ďáblu, a беру tuto horu vírou. Kdo jsi ty, velká horo nemocí, která by ses mohla postavit před Boha? Proč, staneš se rovinou. Kdo jsi ty, řeko, nebo mrtvé moře, a cokoliv mrtvého může stát před Bohem? Uvolni nám cestu, my jsme zde, a přecházíme. My kráčíme do zaslíbené země.

Pane, uzdrav každého z těchto. Uzdrav každého nemocného, který je zde přítomen. Kdo jsi ty nemocí, co myslíš, že jsi? Satane, co tvrdíš, že

jsi? Veškerá tvá tvrzení byla zrušená na Golgatě. Jsi bluf! Nemáš žádné právo. Odporujeme ti ve jménu Ježíše Krista a těla Kristova, jenž je naplněné Duchem svatým. Nechť Bůh, který mne provázel celým mým životem, Bůh, který dává vidění, a mluví své Slovo, přejde kolem, nechme Jej skrze jméno Ježíše Krista tohoto rána vyhnat každou nemoc ven z těchto lidí. Řekl jsi, „Promluv a nepochybuj, a věř tomu, že se tak stane, a dostane se ti toho.“ Kdo to tak řekl? Svědek Boží to tak řekl. A já nesu svědectví tohoto rána, že Slovo je pravda, takže Satane, ty je musíš opustit.

260 Každá osoba zde může být uzdravená hned teď, moc Boží sestup na ně, ať je uzdraven každý. Víra, víra, skutečná víra; ne naděje, ne činit dobro, ale stejný Bůh, který mluvil Slovo, ať sestoupí na tyto lidi. Naplň je vírou. Naplň je Duchem svatým. Naplň je a učíš je svědky, Pane, tak abychom my na tomto rohu mohli být Tvoji svědkové, a svědky toho, že žiješ Ty, pravý Svědek.

Dnes večer přistupujeme ke stolu svaté Večeři Páně, abychom vzali díly, malé úlomky, které reprezentují tělo našeho Pána Ježíše, a pili Jeho Krev. Bože, očisti naše hříšná srdce. Volám k tobě sám za sebe a za toto shromáždění. Jsme slabí. Nejsme hodni. Prohlašujeme, že jsme církví, ale neuplatňujeme věci, o kterých mluvíme. Nedovolili jsme ještě Duchu svatému, aby nás úplně převzal. Jsme hříšní; tím míním to, Pane, že pochybujeme a bojíme se. Ó, učíš nás takovými, abychom se nestyděli a nepochybovali. A naplň nás Svým Svědkem,- Duchem svatým. Pak můžeme mít Ducha Božího, který bude pracovat zde mezi námi tak dlouho, dokud stovky jich nebudou sedět pod Boží moci, a nebudou se trást v jejich myslích pro jejich záliby ve věcech tohoto světa. Co vlastníme, čím vládneme? Pane, učedníci nehledali nic takového. Prodali všechno a položili to k nohám apoštolů, aby nakrmili chudé.

Bože, pošli Ducha svatého v takovém to způsobu, že bychom více nemysleli na věci, které vlastníme, na své pohodlí, které máme. Bojíme se malé nehody, bojíme se vyloučení, bojíme se, že ztratíme trochu spánku, nebo že propásneme někde nějaký dobrý oběd.

Bože, vyznávám své hříchy a hříchy mého shromáždění tak, jak se zde skláním pod mocí Ducha svatého. Nech Jej na nás přijít, Pane. A věřím tomu, že na nás sestupuje. Nech nás roztrhnout naše srdce! Ne naše oblečení, ne naše myšlení, ale naše srdce! Roztrhni nás na kusy, ať ležíme otevření v Hrnčířově domu. Roztrhej mne na kusy, Bože. Zatřes

mnou, zformuj mne oděním pravého Letničního svědka... (prázdné místo na pásku Ed.) ... ale pro Krista a Jeho církev.

263 Daruj to, ó, Pane. Potom přijdou vidění na cizí pole a kamkoliv půjdeme. Nemocní budou uzdraveni. Mrtví povstanou z mrtvých. A nebude tam žádný protiatomový kryt, který bychom měli zapotřebí. Bude tam ruka Boží. Tak, jak jsem to řekl na začátku poselství. Otče, zrovna tak, jak ten život opustí listy a vejde zpátky do kořenů, odkud předtím vyšel a čeká na další období, víme, že i my se blížíme k dalšímu období. Cítíme již změnu atmosféry, duchovní atmosféry. Den je připraven se překulit. A my procitneme v slavnějším tisíciletí: *„My, kteříž živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepřejdeme těch, kteří zesnuli. Nebo Sám ten Pán se zvukem velícím, s hlasem a s pozounem Božím sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živi, pozůstavení spolu s nimi, zachvácení budeme.“* Když Syn Boží začne... Když Syn Života obživuje... Nemůžete více schovat zárodek života před sluncem, rostlinný život si najde svoji cestu ven z pod betonu. Najde si cestu ven z pod fošen. Vyjde ven odkudkoliv, jakmile na něj udeří slunce. Nemůžete již více schovávat život, když ten Věčný Život jde, - Ježíš, který je ten věčný život a je Sám dárce Věčného Života.

Pane Ježíši, když přijdeš tato stará, slabá, pomíjitelná těla budou v okamžiku proměněna a mrtví v Kristu vstanou. A my budeme v Miléniu, v příští, velkolepé sezóně, která přichází; ve věčném období.

Změň nás nyní, Pane, přetvoř nás, abychom mohli být občané Tvého Království.

Odevzdávám se ti, Pane, se zbytkem života, který ještě mám. Pane, nevím, jak dlouho nás zde ještě ponecháš. Nikdo z nás to neví. Mladí mohou říci, „Jsem ještě mladý“, ale jak to můžeme vědět, než nastane noc, tak mohou být pryč. Ti staří mohou říci, „Já půjdu rychle a brzo.“ Ale oni mohou přežít mladé. Vše je v Tvých rukou, Pane. Ale to, co jsme, to dáváme tobě; moji duši, moji sílu, moje srdce, moje vše. Odevzdáváme se Tobě na oltáři. Ne Pane na tomto malém zemském oltáři zde, ale na tom Skutečném, o který se všichni tohoto rána opíráme; pláčeme a polykáme slzy, pokládáme se na tento Věčný Oltář, a prosíme tě, abys nás převzal, zformoval a přetvořil podle Tvého způsobu. A učinil z nás svědky, a ať nikdy nezapomenou na poselství: „Pravdivý svědek.“

Máme svědky toho, že máme nejlepší atomové bomby. Máme svědky, kteří svědčí, že máme věk strojů, a technický věk. Ale Pane, Království, které přichází, tam již nebudou trysková letadla, tam nebudou auta, tam nebude žádná atomová bomba. Tam bude Království, pokoje, lásky, radosti a života. My žijeme pro Něho.

Daruj tyto věci, Otče, které odevzdáváme Tobě, ve jménu Ježíše Krista. Amen.

264 Rád bych vám položil otázku, dřív, než odejdu. Věříte tomu, že je to pravda? Kolik z vás je svědkem Ducha svatého? Kolik z vás by rádo osvědčilo Ducha svatého? Nechť Bůh, který napsal tato slova, vám to dopřeje, můj bratře a moje sestro, tak, že nebudete mít nikdy pokoj na zemi, dokud vás Duch svatý nenaplní. Neboť pakliže jste církevním členem; příjemným dobrákem, laskavý, pravdivý, upřímný; vším tím můžete být, a jste přece milion mil od Boha.

Ježíš řekl, „*Otče, nemodlím se za svět, ale modlím se za ty, které jsi mi dal; a všichni přijdou. Takže budou moci spatřit Slávu, kterou jsem měl u tebe před ustanovením světa.*“ To je, jestliže jsi získán touto službou, jestli jsi získán nějakou církví, tak se za tebe nemodlil. Jestliže On... jestliže jsi získán organizací, On... Jeho modlitby pro tebe nic neznamenají. Ale jestli jsi získán svědkem Ducha svatého, kterého měli apoštolé, Jeho modlitba je... - tak víš, že Jeho modlitba bude vyslyšena. To souhlasí. A to, že se jednou budeme podílet na Jeho Slávě, budeme Jej vidět ve slávě, kterou měl před ustanovením světa.

265 Modlím se za to, abyste neodpočinuli, neměli vůbec žádný pokoj, do té doby, dokud neobdržíte Ducha svatého. Modlím se též za sebe, a za ty, co pozvedli ruce a mají Ducha svatého. Já prohlašuji, vy to prohlašujete; ale křesťanští přátelé, my necháváme Ducha svatého ležet ladem. Moc pečujeme o radosti tohoto života. Bojíme se trošky utrpení. Těchto věcí se obáváme. Odložme tento svět stranou. Prahňte nikoli po zbytečném bohatství tohoto světa. Které se tak rychle kazí. Založte vaši naději na věcech věčných, které nikdy nepominou. Přidržte se Boží neproměnné ruky! Přidržte se Boží neproměnné ruky! Ač pozemskými přáteli opuštěni, tím více se na Něho lepte. Držte se Jeho. Měli bychom my křesťané, kteří vyznávají Ducha svatého, měli bychom se zastydět sami před sebou, měli bychom být znepokojení v našem duchu, až do doby, dokud náš život nevyzařuje tak, jako ta hořící světla; dokud nejsme naplnění Duchem, a necháváme Jej působit skrze nás.

Nemíním tím výkvět fanatismu, vy víte sami lépe, že to tak není. Míním tím v pravdivém, uctivém způsobu Božím, skrze křest Duchem svatým, skrze demonstraci moci. Abychom takto pracovali v těchto dnech, když víme, že konec je blízko.

Bůh vám žehnej. Trpělivě jste zde seděli po celou dlouhou dobu, podle mých hodiněk, nyní je dvanáct minut po dvanácté, možná později. Ale ať jakkoliv to je, děkuji vám za vaši soustředěnou pozornost. Moje modlitby i mé požehnání jsou s každým jedním z vás. Já- já vás miluji. Dokázali jste, že jste mými přáteli. Když já byl potřebný, ukázali jste se jako přátelé, opravdový přítel se ukáže v nouzi. Prokázali jste mi své přátelství.

266 Přátelé, mohlo se stát, že jsem vyslovil tvrdé věci, které řežou. Možná si myslíte, že jsem ponižil vaši organizaci, nebo konfesi. V tomto světle jsem to tak nemyslel. Myslím jenom na to, abych byl váš přítel; musím být pravdivý. Musím být upřímný. Jestliže bych vás spatřil, jak se plavíte dolu po řece v malé lodičce, a dobře bych věděl, že níže padají do propasti vodopády s velkými peřejemi a že ta lodička to nezmůže a potopí se. A křičel bych na vás: „Rychle z té lodičky ven.“ Tak to není nic proti vám, ale pouhé kamarádství, láska. Jenom se pokouším vám zachránit život. A to je to, co jsem říkal dnešního rána, když o těchto věcích mluvím. Je to vše v lásce, v toleranci a ve společenství, kde to tak říkám. Přátelé, jakkoli jsme letniční, tak potřebujeme zatřesení; nebo baptisti, neb metodisti, neb cokoliv jiného můžeme být, to jsou všechno církevní značky.

Jak jsem i řekl panu Coots, podnikateli; řekl: „Billy“... on mluvil o kázáních atd. on vždycky přichází, On je katolík. Myslím, že jeho manželka je katolička, věřím, že on také. Tak, či tak, on vždycky přichází, aby mne slyšel kázat. On přistupuje vždy, když se modlím, aby něco obdržel. My jsme o tom venku mluvili. Řekl: „Já tě vždycky rád slyším kázat“. Řekl jsem, „Pane Coots, značka nikdy nezmění plemeno krávy. Jestliže označení je na Hereford, tak je to Hereford od počátku, vidíte. Označení nezmění plemeno.“

Takže jestliže jste metodista, nebo baptista, nebo „jednotář“ nebo „dvojiční“, nebo jakákoli letniční skupina, (či „nevěsta“), oh, můj bratře, vaše označení nikdy nezmění to, čím jste skutečně. Můžou vás nazývat „letniční“, - takto označené, ale jestliže nejste letniční ve vašem srdci, tak nejste žádný pravý letniční. To označení není nic více, než jenom klam. Regulární, staré plemeno krávy může nosit dobrou

známku, ale to ji tím nedělá. Může nosit označkování Hereford, ale žádný Hereford to není.

267 Tehdy se stáváte reálným křesťanem, když jste naplněni, jinak nic; žádná víra, žádné přesvědčení, které máte a můžete se podle něho nazvat, žádné vyznání, žádná skupina, se kterou se spojíte, žádné modlitby, které můžete vyslovit. To všechno je nula a daremné!

Musíte se nově zrodit z Ducha Božího, jinak jste ztraceni. „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět království Božího.“ To je pravda. Musíte se znovuzrodit. A být znovuzrozen, znamená být naplněn Duchem svatým, -Vitalitou od Boha. Bůh... - vy musíte otevřít svůj život a sebe odvrhnout pryč. A nechat Božství, aby zaujalo chrám ve vás. To je pravda, můj bratře, sestro. Bože, pomoz nám všem, abychom to získali, je má modlitba.

268 Bratře Tedd, „Vezmi jméno Krista s sebou.“ Co na to říkáš? Billy si přeje, abych vám oznámil, že nepošle lístky tento týden lidem, kteří chtějí přijít na shromáždění příští týden, neboť už to bylo oznámeno.

Milujete Pána celým svým srdcem? Zvedněte ruce ke slibu, „Bože pomoz mi, pomoz mi, ó, Bože, pomoz mi vzít jméno Krista sebou. Nechť žiji ve jménu Ježíše. Nechť Jej mohu vidět v pokoji. Nechť Jej mohu pozvat do mého srdce. Nechť On vejde do mé osoby. Nechť jsem od tohoto dne plně tvůj.“ Zasvěcujeme se ti, Pane, tímto, jako lidé po tomto poselství. Bez ohledu na označení, nějaký pocit, a cokoliv jsme my učinili: - zda jsme volali, zda jsme křičeli, zda jsme jazyky mluvili, zda jsme tancovali v Duchu, a cokoliv jiného z těchto věcí...

Ó, Bože, nech Ducha svatého, aby dostal do srdcí těchto lidí, že se nic z těchto věcí nepočítá. Že jen chrám Božství, Bůh v našich srdcích. Uděl to, Otče, žádáme o to ve jménu Ježíše, že nás úplně přeformuješ a učíš nás podle své vůle. Amen! Koříme se v Ježíšově jménu.

(překlad)

Padáme vyčerpání u Jeho nohou.

Krále králů v nebi, my budeme korunováni s

Ním,

Když naše cesta bude celá u konce.

To drahé jméno, jak sladce zní!

Naděje na zemi, radost v nebi.

To drahé jméno, jak sladce zní!

Naděje na zemi, radost v nebi.

*Před Tvým jménem, Pane, padám
K nohám Tvým se skloňuji. Králem králů zvat Tě
žádám,
jednou v slávě po boji.*

Brother Neville...

269 Chci udělat ještě oznámení. Zapomněl jsem,... spíš jsem o tom nevěděl. - Bude nyní ještě bohoslužba se křtem, která bude následovat. Jestliže kdokoliv zde nebyl pokřtěn ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, dovolte mi, abych vám řekl jako služebník Boží, že křest je pro záchranu velice důležitý jako díl základu. Ten, který věří a pokřtí se, (nechá se pokřtít) bude spasen. Nuže, jestli jste nebyli pokřtěni ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, a věříte v Něho a vyznali jste své hříchy, pojdte nyní po shromáždění dopředu a můžete být pokřtěni ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů.

Pamatujte si, co řekl Matouš, „Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého.“ To jméno, Otce, syna a Duchu svatého je Pán Ježíš Kristus. Otec, Syn, Duch svatý, jsou tituly, které náležejí ke jménu Ježíš Kristus. Všichni v prvotní církvi křtili, až do doby založení katolické církve, ve jménu Ježíše Krista. Vezměte si „Nicejský koncil,“

„Otcové církve“ a tak dále, historii a tam vše naleznete. Že vyšli, a používali pak tituly na místo jména. My jako církev, seskupení lidí, ne organizace, zůstáváme s Biblií.

Je to - jméno Ježíše Krista...?... (píseň)

*Vezmi jméno Krista sebou, co štít v pokušení
zlém...*

Slyšte, co dělat, když jste pokoušeni...

*Vyslov je, když nepřítel jde, opakuj je v srdci
svém. (v modlitbě)*

Jméno to, sladce zní...

Skloňme nyní naše hlavy... (br. Branham pobrukuje...)

*Před Tvým jménem, Pane padám, k nohám Tvým
se skloňuji,
Králem králů zvat Tě žádám, jednou v slávě po
boji.*

Bratře Neville...

